

4 ΔΑΥΓΟΝΣΤΟΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΚΟΜΜ·4·ΔΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἀριθμὸς φύλλου 4

15 Σεπτεμβρίου 1965

Τιμὴ φύλλου δρχ. 2

Ποιὸς θὰ γελάσῃ τελευταῖος;

Παπανδρέου—Μανιαδάκης—Τσιριμώκος

ΜΑΙΩΝΑΡΙΚΑ

ΠΕΤΡΟΣ ΤΩΝ ΙΜΑΛΑΪΩΝ

Ὁ περιπλανώμενος ἀνὰ τὴν Κεντρικὴν Ἀσίαν ἰνδο-πληκτῆς πρίγκηψ Πέτρος ἀνεμίσθη πάλιν εἰς τὰ ἐσωτερικὰ ζητήματα τοῦ ἔθνους μας, μετὰ τὸ ὅποιον ὡς γνωστὸν, οὐσιαστικῶς καὶ τυπικῶς οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει.

Εὐρισκόμενος εἰς Παρισίους καὶ προετοιμαζόμενος πιθανῶς νὰ ἀναχωρήσῃ δι' Ἄπω Ἀνατολήν, ὅπου ὠθεῖται ἀπὸ «ἐπιστημονικῶν» ἐνδιαφερόντων, προέβη εἰς ἀνακοινώσεις πρὸς τὸν τύπον ἀφορώσας τὴν πολιτικὴν κατάστασιν τῆς χώρας μας. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐδήλωσε καὶ ὅτι:

«Αἰσθάνομαι λύπην, ἐὰν καταστραφῇ ἐντὸς μηνός, ὅ,τι ἐδημιουργήσαμεν μετὰ τὸν κόπον συνεργαζόμενοι τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας εἰς ἓνα τὸσον μεγάλο διάστημα».

«Ὅ,τι ἐδημιουργήσαμεν;» ἀπὸ ποῦ καὶ ὡς ποῦ ὁ κ. Πέτρος συμπεριλαμβάνει καὶ τὸν ἑαυτὸν του; Μήπως ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ εἶναι συγγενὴς τοῦ Βασιλέως νομίζει, ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπεμβαίῃ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ μας; Νὰ κἀν κρίσεις, ὑποδείξεις καὶ νὰ παίξῃ τὸ παιγνίδι τῶν ἐχθρῶν τοῦ θρόνου;

Ἐξ ἄλλου αὐτός, ἐκτὸς τῆς φαλάκρας τῆς κεφαλῆς του τί ἄλλο ἔχει δημιουργήσει εἰς τὴν ζωὴν του;

«Καὶ μετὰ κόπον;» Ἀλλὰ πότε ἐκοπίσεν αὐτός ὁ διεθνῆς τουρίστας, ὁ δολοφόνος τῆς ἀνθρωπολογίας.

«Συνεργαζόμενοι τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας». Καλὸ καὶ τοῦτο! Πότε ὁ διάττων πρίγκηψ συνειργάσθη μετὰ τὴν βασιλικὴν οἰγένειαν; ἢ ὅποια εἰς τὸ κάτω-κάτω τῆς Γραφῆς, τί συνεργασία νὰ εἶχε μαζί του; Οἱ βασιλεῖς, κύριε Πέτρο, ἀσχολοῦνται μετὰ τὰ προβλήματα τοῦ ἔθνους καὶ ὄχι μετὰ μετρήσεις πιθηκοκεφαλῶν καὶ θιβετιανῶς μοναχούς.

Τώρα εἰσθε εἰς τὸ Παρίσι. Ὅταν θὰ μεταβῆτε εἰς τὰς Ἰνδίας—κόμπρες δὲν ὑπάρχουν πιά;—θὰ εἰσθε ἀκόμη πλησιέστερον πρὸς τὰ ἑλληνικὰ προβλήματα καὶ ἐλπίζομεν ἀπὸ κανένα ὑψίπεδο τοῦ Νεπάλ—προσοχὴ τὸν χιονάνθρωπον—νὰ μᾶς στέλνετε κάπου κάπου ἀνακοινώσεις, ὥστε ὁ λαὸς νὰ μὴ στερηθῆται τῶν πολυτίμων συμβουλῶν σας.

ΟΤΑΝ ΕΛΘΗ Η ΩΡΑ...

«Μόλις οἱ λαοὶ παύσουν νὰ ἐκτιμοῦν παύουν καὶ νὰ ὑπακούουν»

Ὁ πρασινοκίτρινος τύπος ποὺ ὑπηρετεῖ τὴν πλουτοκρατικὴν ὀλιγαρχίαν ἐντείνει μετὰ τὰ πικρόχολα ἄφθρα του, τὰς κακίας καὶ τὰ μίσση ποὺ αὐτὸς ἐδημιούργησε, διότι ἔτσι συνέφερον εἰς τὸν κεφαλαιοκρατισμόν.

Συνήγοροι καὶ βοηθοὶ τῶν ἐλεεινῶν δημοσιογραφικῶν συγκροτημάτων ἔρχονται οἱ αἰσχροὶ καὶ τιποτένιοι βουλευταί, οἱ ὅποιοι ἀδιαφοροῦν ἂν σήμερον ὑπάρχουν εἰς τὴν Ἑλλάδα 700.000 ἄστεγοι ἢ ἀθλίως στεγαζόμενοι. Ἀδιαφοροῦν ἂν σήμερον ὑπάρχουν εἰς τὴν Ἑλλάδα 250.000 ἀνεργοὶ ἢ ὑποαπασχολούμενοι. Ἀδιαφοροῦν ἂν σήμερον ὑπάρχουν εἰς τὴν Ἑλλάδα 100.000 ἐτησίως μεταναστεύοντες. Ἀδιαφοροῦν διὰ τὰς ἑκατοντάδας χιλιάδας τῶν ἀπόρων, ποὺ δὲν ἔχουν ρούχα καὶ κρυώνουν, ποὺ δὲν ἔχουν τροφή καὶ πεινοῦν, ποὺ δὲν ἔχουν φάρμακα καὶ πεθαίνουν. Ἀδιαφοροῦν διὰ τὸ κατάντημα τῆς νεολαίας ποὺ ἐπατεῖ ἢ ἀλητεύει. Ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν καθίζησι τῶν ἰδανικῶν καὶ τῆς ἠθικῆς. Ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν οικονομικὴν ἐξαθλίωσιν καὶ τὴν κοινωνικὴν ἀποσύνθεσιν. Καὶ ἐνδιαφέρονται μονάχα διὰ τοὺς μισθοὺς των, τὰ ἀξιώματά των, τὰς διασκεδάσεις των. Δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ διὰ τὸν οὐτιδανὸ καὶ χιδαῖο ἑαυτοῦλη τους, ποὺ ἡ δημοκρατία ἐξήντησε εἰς ἀντιπρόσωπον τοῦ ἔθνους.

Ἐγκαταλείψαντες τὸν λαὸν ἐρρίφθησαν ὀλοσχερῶς εἰς τὰς παρασηνιακὰς ζυμώσεις. Ποῖος ἐκ τῶν λαοπροβλήτων ἐθνοπατέρων ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ φλέγοντα προβλήματα, ποὺ διογκούμενα συνεχῶς ἀπειλοῦν νὰ καταβαρῶσουν τὴν πατρίδα; Οὐδεὶς! Ὅλοι των προσπαθοῦν μετὰ ἀτίμους συνδυασμοὺς νὰ ἐπιπλεύσουν πολιτικῶς, νὰ ἐπανεκλεγοῦν καὶ νὰ ἀναρριχηθοῦν εἰς ἀξιώματα, διὰ νὰ πλουτίσουν εἰς βάρος τοῦ λαοῦ.

Βουλευτῆς ἴσον λοποδύτης! Βουλευτῆς ἴσον ἐκμεταλλευτῆς ξένου ἰδρώτος! Βουλευτῆς ἴσον πρῶτω τῶν καπιταλισμῶ!

Ὁ λαὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ τοὺς συντρίψῃ, διότι ἡμέρα μετὰ τὴν ἡμέραν συνέρχεται καὶ βλέπει ποῦ τὸν σπρώχνει ἡ δημοκρατικὴ ἀβελτηρία.

Συντόμως τὴν θέσιν τῆς περιφρονησεως θὰ πάρῃ τὸ δίκαιον μῖσος. Μῖσος, διότι προδίδουν τὰ ἰδανικά του. Μῖσος, διότι κατεχράσθησαν τὴν ἐμπιστοσύνην του. Μῖσος, διότι υπέκλεψαν τὴν ἐγκρισίν του. Καὶ τότε θὰ ἐκσπάσῃ ἡ θύελλα, ποὺ θὰ σαρώσῃ τὸ ἀχυρένιο δημοκρατικὸ καθεστῶς. Ὁ πραγματικὸς λαός. Ὁ λαὸς ποὺ ἐργάζεται καὶ δημιουργεῖ θὰ ἐγερθῇ σύσσωμος, θὰ ἐπαναστατήσῃ καὶ θὰ μετατρέψῃ τὸ ἄντρον τῶν βουλευτῶν ποὺ λέγεται βουλὴ εἰς σιαῦλον τῶν ἴπων τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς.

Τὸ ἀντεθνικὸν καὶ προδοτικὸν ἔργον τῶν βουλευτῶν συμπληρώνεται μετὰ τὴν ἀντικαινονικὴν καὶ ἀπάνθρωπον στάσιν των ἀπέναντι τῶν μεγάλων λαϊκῶν στρωμάτων.

Οὐδέποτε ἐφρόντισαν διὰ τὸ καλὸν τῶν ἐργατῶν. Οὐδέποτε προσεπάθησαν νὰ ἀνακουφίσουν τὸν ἐργαζόμενο οἰκογενειαρχῆ. Ἀπεναντίας μάλιστα μετὰ τὰς συνεχεῖς των διαφωνίας καὶ διενέξεις ἀπειλοῦν καὶ τὰς περιουσίας, ποὺ ἐσηματίσθησαν μετὰ κόπους καὶ θυσίας, νὰ τὰς ἐκμηδενίσουν. Καὶ μόνον ὅταν ἐπρό-

κειτο νὰ ἀυξήσουν τοὺς μισθοὺς των, ὅλοι τοὺς ἔμειναν ἀπολύτως σύμφωνοι καὶ δίχως νὰ γίνῃ καμμία συζήτησις, ἐντὸς ἐνὸς λεπτοῦ ἐδιπλασίασαν καὶ ἐτριπλασίασαν τὰς ἀποδοχὰς των εἰς βάρος τοῦ «κυριάρχου λαοῦ».

Ἔτσι εἶναι οἱ ἀσύδοτοι βουλευταί. Πληρώνονται ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν χωρὶς νὰ προσφέρουν τίποτε εἰς αὐτόν! Τί μορεῖ λοιπὸν νὰ περιμένη ἡ Πατρις ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δὲν ἀναδεικνύονται μετὰ τὴν ἀξίαν των, ἀλλὰ μετὰ τὴν τέχνην τῶν φιλικῶν κτυπημάτων τῆς πλάτης, τῶν θερμῶν χειραψιῶν καὶ τῶν ἀπειρῶν ὑποσχέσεων;

Δὲν πιστεύομεν ὅμως οἱ Ἕλληνες νὰ εἶναι τόσο ἀρελεῖς, ὥστε νὰ ἐξαπατῶνται αἰωνίως ἀπὸ τοὺς λαοπλότους δημοκράτας. Ἡ ὑπομονὴ ἔχει τὰ ὄριά της καὶ κάθε πρῶγμα τὸ τέλος του.

Ὅπως ἂν ὁ κόσμος ποὺ γνωρίζει νὰ κρίνῃ καὶ δὲν παρασύρεται ἀπὸ τὰ μεγάλα γράμματα τῶν ἐφημερίδων εἶναι ἀπογοητευμένος καὶ κάτι περισσότερο εἶναι ἀπελπισμένος ἀπὸ τὰ χάλια τῶν πολιτικῶν τῆς χώρας. Ἐξωτερικοὶ κίνδυνοι περιζώνουν τὴν πατρίδα. Τὸ ἐσωτερικὸ κοινωνικὸ πρόβλημα παραμένει ἄλυτον. Συνομοσίαι ἐξυφαίνονται εἰς τὸν στρατόν. Ἡ Κύπρος χάνεται. Καὶ ἐνῶ μαζί μετὰ τὰ κακὰ πολλὰ ἄλλα προετοιμάζονται ἀκόμη, οἱ πολιτικοὶ μας τὸ βιολί τους ἀλληλοτρῶγονται διὰ τὸ ποῖος θὰ ἀρπάξῃ τὴν ἐξουσίαν! καὶ διαφανοῦν ὡς πεισιματάρικα παιδιά: Παπανδρέου: «Μόνον ὡς πρωθυπουργὸς θὰ εἰσελθῶ εἰς τὴν Βουλὴν». Κανελλόπουλος: «Μόνον κυβέρνησις τῆς ΕΡΕ θὰ κἀν τὰς ἐκλογάς». Μαρκεζίνης: «Μόνον οἰκογενειακὴν κυβέρνησιν θὰ ψηφίσω». Πασαλίδης: «Μόνον ἡ νομιμοποίησις τοῦ ΚΚΕ θὰ φέρῃ ὁμαλότητα». Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ οἱ «ἀποστάται» τοῦ Κέντρου ὁ καθένας μετὰ τὸ μπαϊράκι του.

Ἀλλὰ γιὰ σταθῆτε κύριοι! Ποῖος σᾶς εἶπε ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶναι μοστανὶ τοῦ πατέρα σας, εἰς τὸ ὅποιον μορεῖ ὁ κάθε ἀλήτης τοῦ κόμματός σας νὰ τουγίξῃ; Ποῖος σᾶς ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ ἀφήνετε ἀκυβέρνητον τὸν τόπον καὶ νὰ καταστρέφετε τὴν πατρίδα; Ποῖοι εἰσθε; Πόθεν προσέρχεσθε; Ἡ ἱστορία δὲν σᾶς γνωρίζει! Τὸ ἔθνος σᾶς περιφρονεῖ! Ὁ λαὸς σᾶς σιχαίνεται!

Πῶς τολμᾶτε λοιπὸν σεῖς οἱ ἀνάξιτοι πολιτικάντηδες τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ νὰ κατευθύνετε τὰς τύχας τῆς Ἑλλάδος;

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον εἰσθε ἔνοχοι ἐνώπιον τῆς συνειδήσεως τῶν πατριωτῶν. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον εἰσθε ἐπόδιοι ἐνώπιον τοῦ ἔθνους καὶ τῆς ἱστορίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ δικασθῆτε, κατηγορούμενοι διὰ τὰς ἐγκληματικὰς σας προδοσίας καὶ τὴν ἀπύθμητην ἀσυνειδησίαν ποὺ σᾶς διακρίνει. Θὰ δικασθῆτε καὶ θὰ καταδικασθῆτε, διότι τὸ δικαστήριον τῆς ἱστορίας δὲν γνωρίζει οὔτε παραγραφὰς ἀισχυροτήτων, οὔτε σιμψηρισμοὺς ἀτιμιῶν.

Νὰ γνωρίζετε δὲ ἀπὸ τώρα, πῶς μόλις ἀλλάξῃ τὸ καθεστῶς καὶ γίνῃ Ἐθνικόν, ἡ θέσις σας θὰ εὐρίσκειται εἰς τὴν ἄκρην τῶν στύλων, τῆς ὁδοῦ Βασιλίσσης Σοφίας, ποὺ βλέπετε, ὅταν πηγαίνετε εἰς τὴν βουλὴν. Τὴν λέσχην τῶν Δημαγωγῶν! Τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ψεύδους! Τὴν πηγὴν τοῦ Διχασμοῦ!

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

(Πολιτικῶς: Ἐθνικιστικόν. Κοινωνικῶς: Σοσιαλιστικόν)

ΜΥΘΑΝΘΡΩΠΑ

ΤΑ ΣΚΑΠΑΝΑΚΙΑ

Ὁ πρόεδρος τῶν λαμπράκηδων κ. Μίκης Θεοδωράκης ἐξήγησεν ἀκρόασιν ἀπὸ τὸν Βασιλέα διὰ τὴν διαμαρτυρηθῆ, ἐπειδὴ εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ Στέμματος συνεζητήθη ἡ διάλυσις τῆς «Δημοκρατικῆς Νεολαίας Λαμπράκη».

Παρακαλοῦμεν νὰ δημοσιευθῇ ἡ ἡμερομηνία τῆς ἀκρόασης, διὰ νὰ διανεύωμεν προκηρῦξεις μετὰ τὸν ὕμνον τοῦ σκαπανέως τῆς ΕΟΝ, ποῦ ἔχει συνθέσει ὁ σ. Μίκης καὶ τοῦ ὁποίου ἡ δευτέρα στροφή ἔχει ὡς ἐξῆς:

Ἐχω πίστι στὸ Χριστοῦλη
Σεβασμὸ στὸ βασιλιᾶ
Σὰν μεγάλο πατερούλη
ἀγαπᾶ τὸν Μεταξᾶ.

Χάριν τῆς ἱστορίας ἀναφέρομεν ὅτι, ὅταν πρὸ καιροῦ ἔγινε ἡ «Μαραθῶνεια Πορεία», εἶχαμεν ρίψει καθ' ὅλην τὴν ὁδόν, ποῦ θὰ ἠκολούθει ἡ κωμικὴ πομπή, προκηρῦξεις μετὰ τὸν προαναφερθέντα ὕμνον, καθὼς καὶ μετὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις ποῦ ἔδιδε τὸ περιοδικὸν τῆς ΕΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ» εἰς τὸν θρηνηλογοῦντα μουσικοσυνθέτην καὶ εἰς ἕνα ἄλλο στέλεχος, τότε, αὐτῆς τὸν Μ. Γλέζον.

Σημειωτέον ἐπίσης, ὅτι ὁ πρόεδρος τῆς προπαρασκευαστικῆς ἐπιτροπῆς τῆς «Μαραθῶνείας Πορείας» Μελλῆς Νικολαΐδης ἦτο ἐπὶ 4ης Αὐγούστου ὁ χρονογράφος τῆς «ΝΕΟΛΑΙΑΣ» καὶ εἰς ἐπιστολᾶς του πρὸς τὸν Μεταξᾶ ἔγραφε: «...Προχῶρει Ἀρχηγέ! Σὲ ἀκολουθοῦμε πιστὰ μέχρι θανάτου...» Ν. 20.1.1940.

Ἡ ἐνέργειά μας ἐκείνη προεκάλεσε σάλον εἰς τοὺς παιδρῶν «μαραθωνοδρόμους», οἱ ὅποιοι συνεκρότησαν ἐσπευσμένως συνεργεῖα περισυλλογῆς τῶν προκηρῦξέων μας, αἱ ὅποια καθὼς ἦσαν κόκκινα ἐμπερδεύοντο μετὰ τὰς ἰδικὰς τῶν καὶ τελικῶς παρέμειναν ἐκεῖ, σὰν περιφερόμενα ἀποδεικτικὰ τῆς ἰδεολογικῆς συνεπειᾶς τῶν ἰθυνόντων τοῦ ἀριστερισμοῦ.

Ἡ ΠΑΠΑΔΟΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΑ

Εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τῆς ἐφημερίδος μας ἐξηγήσαμεν τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἐκκλησία ὀφείλει νὰ λάβῃ σαφὴ θέσιν ἐναντι τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ νὰ πολεμήσῃ αὐτὸν, ὅχι σὰν πολιτικὸν κόμμα, ἀλλὰ σὰν ἀθεϊστικὴ καὶ ὕλιστικὴ δοξασία.

Ἐζητήσαμεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν πόλεμον ἐναντίον τοῦ θεομάχου μπολσεβικισμοῦ καὶ ἀντ' αὐτοῦ εἶδομεν ἀρχιμανδρίτην μετέχοντα κομμουνιστικῆς διαδηλώσεως. — Ἀναγνωρισθέντος τούτου ἀπὸ τὰς δημοσιευθείσας εἰς τὰς ἐφημερίδας φωτογραφίας, ἀντὶ νὰ ξυρισθῇ πάραυτα, διετόχθησαν ἀνακρίσεις μετὰ φανερόν σκοπὸν τὴν συγκάλυψιν τοῦ θέματος. — Θὰ πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπαναλάβωμεν μίαν πρόσφατον εἰδησιν ἐξ Αἰγύπτου:

«ΚΑΙΡΟΝ, 10. (Ρώυτερ). — Συμβόλιον γάμου, μετὰ τὸν Μουσοῦλμανίδος καὶ κομμουνιστοῦ θεωρεῖται ἄκυρον διὰ τὴν ἰσλαμικὴν θρησκείαν. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξεδόθη σήμερον ὑπὸ τῆς νομικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἄλ Ἀχχάρ, κατόπιν αἰτήσεως Αἰγυπτίου πατρὸς, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ἐνυμφεύθη νέον, γνωστὸν ὡς φασατικὸν κομμουνιστὴν.

Ὅταν ὁ ἰσλαμισμὸς ἀπαγορεύει τὸν γάμον μίαν Μουσοῦλμανίδος μετὰ ἄνδρα πολυθεϊστὴν, ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀπόφασιν, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτρέψῃ τὸν γάμον μετὰ ἄνδρα ἄθεον»;

Ἴδου μέχρι ποίου σημείου φθάνει ὁ ἰσλαμισμὸς εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ! Καὶ θὰ ἦτο καλλίτερον, διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, νὰ ἐλάμβανε σοβαρὰ ὅπ' ὅσιν τῆς τὸ ἀνωτέρω, παρὰ νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τὰ «τέκνα ἡμῶν ἀγαπητὰ» διαμαρτυρίας ὅτι ἕνια τέκνα καταφέρονται ἐναντίον τῆς καὶ δὲν διστάζουν νὰ ἀποδίδουν εἰς τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας, κατηγορίας ἀνυποστάτους καὶ ὅλας φανταστικὰς, ἐπὶ ἀνυπολόγιστῳ ζημίᾳ οὐ μόνον τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἐθνους». «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» 21.8.65.

Ἀναμφισβητήτως περισσώτερον ζημιώνεται τὸ Ἔθνος ὅταν ἡ Ἐκκλησία δὲν μάχεται τὸν κομμουνισμόν, παρὰ ὅταν αἱ ἐφημερίδες γράφουν διὰ τὴν δρᾶσιν ὀρισμένων ποιμεναρχῶν, τοὺς ὁποίους ἐρωτῶμεν:

Ἐὰν λέγεται Χριστιανισμὸς νὰ διέρχονται οἱ μητροπολίται μετὰ πολυτελεῖς κούρσας δίπλα ἀπὸ τοὺς ἐξαπλωμένους εἰς τὸ πεζοδρόμιον ζητιάνους;

Ἐὰν λέγεται Χριστιανισμὸς, αἱ ἀμοιβαὶ τῶν παπάδων νὰ ἀνέρχονται εἰς 50.000 δρχ., 100.000 δρχ καὶ ἄνω μηνιαίως, ὅταν οἱ ἄνεργοι λιμοκτονοῦν.

Ἐὰν λέγεται Χριστιανισμὸς, οἱ ἱερεῖς τῆς ἐπαρχίας νὰ ὀργῶνουν καὶ νὰ σκάπτουν τοὺς ἀγρούς διὰ νὰ ζοῦν, ἐνῶ οἱ ἱερεῖς τῶν πόλεων χρυσοποικίλται τρέφουν πορτοφύλια.

Ἐὰν λέγεται Χριστιανισμὸς, νὰ διαθῆθαι οἱ ἱερεῖς ἐπαύλους εἰς τὰ προάστεια καὶ τὰς ἐξοχὰς, ὅταν 700.000 Ἕλληνες εἶναι ἄστεγοι ἢ ἀθλίως στεγαζόμενοι εἰς τρώγλας.

Ἐὰν λέγεται Χριστιανισμὸς, ἡ μετατροπὴ τοῦ ἐκκλη-

Πολλὲς φορές ὁ Ἰ. Μεταξᾶς συνήθιζε νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ Κράτος τῆς 24ης Αὐγούστου ὡς Ἐθνικὸν Κράτος. Ἡ ἔννοια καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους ἀνεπτύχθη καὶ ὑπὸ τοῦ ἴδιου τοῦ Ἰ. Μεταξᾶ, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ του ἐπὶ τοῦ Τύπου, Θ. Νικολοῦδη.

Ἄς ἴδωμεν τώρα, ποῖα εἶναι ἡ σύγχρονος θεωρία τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον ἀνταποκρίνεται εἰς ἀνάγκας παγκοσμίου χαρακτήρος, ἀφοῦ λύει τὰ προβλήματα τοῦ Ἐθνους, τὰ προβλήματα τοῦ Κράτους, τὰ προβλήματα τοῦ ἀτόμου ἐν σχέσει πρὸς τὸ Κράτος, τὰ προβλήματα τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς ἐλευθερίας, τὰ προβλήματα τῶν σχέσεων μεταξὺ κεφαλαίου καὶ ἐργασίας, τῶν σχέσεων μεταξὺ Κράτους καὶ ὀργανωμένων ὁμάδων, τῶν σχέσεων μεταξὺ ὀργανωμένων ὁμάδων μεταξὺ τῶν, προβλήματα δηλαδὴ ἔθνη, πολιτικά, κοινωνικά καὶ οἰκονομικά.

Βασικὴ ἀρχὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους εἶναι ἡ κυριαρχία του. Εἶναι Κράτος ὁλοκληρωτικόν, Κράτος ἐπεκτεῖνον τὴν ἐξουσίαν του παντοῦ, εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς λαϊκῆς δραστηριότητος ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐναρμονίσεως τῶν ἀτομικῶν ἐνεργειῶν, πρὸς ὄφελος τοῦ γενικοῦ καλοῦ. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ ἀνάγονται εἰς τὸ Ἔθνος, εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀλληλεγγύην, εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς ἱεραρχίας, εἰς τὴν πνευματικὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς, εἰς τὴν διατηρησὶν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς οἰκογενείας, εἰς τὸν σεβασμὸν τῆς ἐργασίας, εἰς τὴν ἰερότητα τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθηματός.

Τὸ Ἔθνος δὲν δύναται νὰ διατηρηθῆ εὐκόλως ἄνευ τῆς ὑπάρξεως Κράτους. Οἱ λαοὶ ἄνευ αὐτοῦ θὰ ἦσαν σωροὶ ἀνθρώπων ὑποκείμενοι εἰς ἀποσυνθέσεις καὶ καταστροφὰς εἰς τὴν πρώτην πνοὴν δυσμενῶν ἀνέμων.

Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος ἐγγύεται τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν ἀσφάλειαν τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐρμηνεύει τὸ πνεῦμα τῶν, ὡς τοῦτο διαμορφοῦται διὰ μέσου τῶν αἰώνων, διὰ τῆς γλώσσης, τῆς πίστεως καὶ τῶν ἐθίμων. Τὸ Ἔθνος ἔχει βασικῶς ψυχικὴν καὶ κατὰ δεύτερον λόγον γεωγραφικὴν ἔννοιαν.

Ἐπιτεύγματα τοῦ Ἐθνικοῦ Καθεστώτος

ΤΟ ΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

«Μὲ ἀποφασιστικότητα ἀλλὰ καὶ λελογισμένην σπουδὴν ἡ Κυβέρνησις τῆς 4ης Αὐγούστου 1936 ἐν τῇ παγιώσει μιᾶς νέας καταστάσεως πραγμάτων ἀντιμετώπισε τὸ σπουδαῖον καὶ χρονίζον ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ζήτημα τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων πεπραγμένων τῆς Κυβερνήσεως ἦτο ἀξίον νὰ ἐπισύρῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Ἐθνους» ἐτόνισεν εἰς λόγον του ἐκφωνηθέντα κατὰ τὴν 23ην Φεβρουαρίου 1940 ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς Ἀκαδημαϊκὸς Γ. Μπαλῆς, ὁ καὶ πατὴρ ἀποκλιθεὶς τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Εἰς δὲ τὸ συνοδῶν τὸν Κώδικα ὑπόμνημά του ὑπεγράμμισεν ὅτι «Ἡ ἐλελθούσα τὴν 4ην Αὐγούστου πολιτικὴ μεταβολὴ εἶχε τὴν ἀγαθοποιὸν αὐτῆς ἐκδήλωσιν καὶ ἐπὶ τοῦ διέποντος τὴν χώραν μας Ἀστικοῦ Δικαίου».

Τῷ ὄντι ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τῆς ἀνακτῆσεως τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀνεξαρτησίας ἀντιμετωπίσθη τὸ ζήτημα τοῦ δικαίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐροῦνθιμιε τὰς σχέσεις καὶ τὸν κοινωνικὸν βίον τῶν ἐλευθέρων πλέον Ἑλλήνων. Ἡ πρώτη ἐν Ἐπιδαύρῳ Ἐθνικῆ Συνέλευσις τοῦ 1822 καθιέρωσεν, ὅτι αἱ πολιτικαὶ διαδικασίαι ἐν τῇ ἀνασταταθείσῃ Ἑλλάδι βάσιν ἔχουν τοὺς νόμους τῶν ἀειμνήστων χριστιανῶν ἡμῶν Ἀυτοκρατόρων. Κατὰ δὲ τὸ ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννου Καποδίστρια τοῦ 1828 καθωρίσθη, ὅτι θὰ ἔχουν ἐφαρμογὴν οἱ νόμοι τῶν Ἀυτοκρατόρων οἱ περιεχόμενοι εἰς τὴν πρόχειρον ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου. Τοῦτο ἐπανελήφθη καὶ εἰς τὸ Β. Δ. τῆς 23 Φεβρουαρίου 1835, τὸ ὁποῖον ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἰσχὺν τῶν νόμων τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων τῶν περιεχομένων εἰς τὴν ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου, μέχρις οὐ δημοσιευθῆ ὁ πολιτικὸς Κώδιξ. Ἀλλὰ ἀπὸ τῆς προβλέψεως ταύτης μέχρι τῆς πραγματοποιήσεως τῆς παρῆλθον 105 ὀλόκληρα ἔτη καὶ ἐπέπρωτο μόνον ἐπὶ Κυβερνήσεως τῆς 4ης Αὐγούστου νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ νὰ ἀποκτήσῃ κώδικα συγχρονισμένον. Κώδικα ρυθμίζοντα τὸν κοινωνικὸν καὶ οἰκονομικὸν του βίον, ἱκανοποιῦντα τὰς ἠθικὰς, κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς ἀνάγκας τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος καὶ ἰσχύοντα δι' ὅλα τὰ τμήματα τῆς χώρας.

Αἱ διάφοροι κατὰ καιροὺς ἀπέπειραι πρὸς πλήρω-

Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος εἶναι μιὰ πραγματικότης ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ, ἀλλὰ ἐπίσης εἶναι καὶ μιὰ δύναμις ἐν ἀδιακόπῳ ἐξελίξει εὐρισκομένη καὶ περιελείουσα ὅλας τὰς μορφὰς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Δὲν ἀρκεῖται συνεπὸς ὅπως ἡ δημοκρατία εἰς ὁλοὺς ἐποπτείας καὶ κηδεμονεύσεως. Διότι τὸ Κράτος δὲν εἶναι ἕνας ἀπλὸς μηχανισμὸς, προσωρισμένος νὰ περιορίσῃ τὰς ἐλευθερίας τοῦ λόγου, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἕνας ἐσωτερικὸς νόμος, μία πλήρης πειθαρχία.

Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος διδάσκει εἰς τοὺς πολίτας τὰς ἠθικὰς ἀρετὰς, δίδει εἰς αὐτοὺς τὴν συνείδησιν τῆς ἀποστολῆς τῶν, ὠθεῖ αὐτοὺς πρὸς τὴν ἐνότητα καὶ τὴν συνεργασίαν ἐν ἐθνικῷ πνεύματι, ὀδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ μιᾶ στοιχειώδη ἀνοργάνωτον ζωὴν εἰς τὴν ἀνωτάτην ἔκφρασιν τῆς ὀργανωμένης κρατικῆς ἰσχύος, παραδίδει εἰς τὴν ἱστορίαν τὰ ὀνόματα τῶν δημοουργῶν του, τῶν ἡρώων του, τῶν μεγαλοφυῶν του.

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν δημοκρατίαν, ἡ ὁποία ὡς θεμελιώδη ἀρχὴν ἔχει τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν καὶ κυριαρχίαν τοῦ ἀτόμου, τὸ Ἐθνικὸν Κράτος εἶναι κατὰ τὸ ἀτόμου καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἐθνους. Ἐννοεῖ τὸ ἀτομον ὡς μέρος τοῦ συνόλου, ἐνσωματούμενον εἰς τὸ σύνολον. Ἡ δημοκρατία ἔθεσε τὸ Κράτος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀτόμου. Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος ἐνισχύει ἑαυτὸ, διότι θεωρεῖ ἑαυτὸ ὡς τὴν ἀληθῆ πραγματικότητα τοῦ ἀτόμου. Ἐπίσης δὲν ἐκλαμβάνει τὸν κόσμον, ὡς τὸν ὕλικόν κόσμον μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἀνθρώπος ζῇ ὡς ἕνα μεμονωμένον καὶ ἐγωιστικὸν ἄτομον, ἀλλὰ ἀντιλαμβάνεται τὸν ἀνθρώπον ὡς φορέα Ἐθνους, Πατριδος καὶ ἠθικοῦ νόμου, ὁ ὁποῖος συνενώνει ἄτομα καὶ γενεὰς εἰς μίαν κοινὴν προσπάθειαν, εἰς μιὰ παράδοσιν, εἰς ἕνα μέλλον!

Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος ἀξιοῖ τὸν ἀνθρώπον ἐνεργητικόν, μαχητὴν, ἀποφασιστικόν, δίδοντα εἰς τὴν δρᾶσιν ὅλας του τὰς δυνάμεις, συνεπὸς ἀντιλαμβάνεται τὴν ζωὴν ὡς ἕνα διαρκῆ ἀγῶνα, ὡς μίαν κατάκτησιν καὶ τὴν θέλει σοβαρὰν, πνευματικὴν, αὐστηράν, ἠθικὴν.

• Συνέχεια εἰς τὴν 6ην σελίδα

σιν τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἔμεναν ἀτελεσφόρητοι. Ἐπιτροπαὶ πρὸς σύνταξιν κώδικος κατηρτίσθησαν τὸ 1839, 1849, 1866, 1877, 1899, 1911, ἀλλ' αἱ προσπάθειαι τῶν εἰς οὐδὲν ἀπέτελεσμα κατέληξαν.

Τέλος ἡ καταρτισθεῖσα τὸ 1930 ἐπιτροπὴ ἔφερεν εἰς πέρας τὸ σχέδιόν της τὸ 1934. Καὶ θὰ ἔμεναν τὸ σχέδιον τοῦτο στὰ ἀρχεῖα, ἂν ἡ Κυβέρνησις Ἰωάννου Μεταξᾶ δὲν ἀνέθετε τὸ 1938, εἰς τὸν καθηγητὴν Γ. Μπαλῆν τὴν ἀναθεωρητικὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ σχεδίου τούτου, «ἐν προσαρμογῇ πρὸς τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις, τὰς ἠθικὰς παραδόσεις καὶ τὰς συγχρόνους κοινωνικοοικονομικὰς ἀντιλήψεις τοῦ Ἐθνους». Τὴν ἐπεξεργασίαν ταύτην ὁ Γ. Μπαλῆς ἔφερε εἰς πέρας συντόμως καὶ ἐν στενῇ συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Κυβερνήσεως. Τὸ δὲ καταρτισθὲν τελικῶς σχέδιον ἐκυρώθη τῇ 23 Φεβρουαρίου 1940 ἐν ἐπίσημῳ τελετῇ καὶ κατέστη νόμος τοῦ Κράτους.

Δὲν ὀφείλομεν ὅμως χάριτας καὶ εὐγνωμοσύνην εἰς τὴν Κυβέρνησιν Ἰ. Μεταξᾶ μόνον διότι ἔφερε εἰς πέρας τὸ τεράστιον τοῦτο ἔργον, ἀλλὰ κυρίως διότι ἐναρμόσθη εἰς τὸν Κώδικα τὴν κοινωνικότητα ὑπὸ τῆς ὁποίας διείπετο ἡ πολιτικὴ τῆς.

Ὁ Ἰ. Μεταξᾶς ἐτόνισε σχετικῶς κατὰ τὴν τελετὴν τῆς κυρώσεως:

«Ἐν τῇ συντάξει τοῦ Κώδικος ἐγένετο αἰσθητὴ ἡ ἐπίδρασις τῆς νοοτροπίας, ἥτις πρὸ πολλοῦ κυοφοροῦμένη ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἐπεκράτησε μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου 1936 εἰς ὅλην τὴν νομοθεσίαν καὶ τὴν διοίκησιν καὶ τῆς ὁποίας μετὰ τῶν κυρίων χαρακτηριστικῶν της εἶναι καὶ τὰ ἐξῆς: Ὅτι τὰ δικαιώματα τοῦ ἀτόμου δὲν νοοῦνται ἄλλως εἰ μὴ ὡς μέσα τῶν ὁποίων τὸ ἄτομον ποιεῖται χρῆσιν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ συνόλου, ὅτι εἰς τῶν κυριωτέρων σκοπῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους εἶναι ἡ διὰ βαθμιαίας ἐξελίξεως ἐπικρατήσις ὅσον τὸ δυνατόν πληρῶστερας κοινωνικῆς δικαιοσύνης καὶ ἀλληλεγγύης καὶ ὅτι τὸ βασικὸν συστατικὸν τῆς κοινωνίας μας, ἡ οἰκογένεια, δεόν νὰ συντηρηθῇ καὶ νὰ ἐνισχυθῇ τηρουμένου πάντοτε καὶ τοῦ θρησκευτικοῦ αὐτῆς χαρακτήρος».

ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΤΑΤΡΟΠΟΤΛΟΣ

Δικηγόρος

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ

ΔΗΜ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΦΥΛΗ

B'.

Αί φυλετικά ιδιότητες — σωματικά, πνευματικά και ψυχικά — των ατόμων φυλής τίνος αποτελούν και τας χαρακτηριστικές ιδιότητες της φυλής. Κατά συνέπειαν υπάρχει διαφοροποίηση μεταξύ των ανθρωπίνων φυλών ως προς την ύπαρξιν ή την έντασιν εμφάνισης ιδιότητος τίνος. Ἡ κλιμακώσις τῶν φυλών ως πρὸς τινὰ ιδιότητα εἶναι λοιπὸν γεγονός μὴ δυνάμενον νὰ ἀμφισβητηθῇ. Ἡ ὑπαρξίς ὁμῶς καλυτέρων καὶ χειροτέρων φυλῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἂν ὡς κριτήριον λαμβάνεται μία ὠρισμένη ιδιότης (π.χ. ἡ ἐργατικότητα, ἡ σωματικὴ ρώμη, κλπ.) ἢ ἅπασαι ὁμοῦ. Εἰς τὴν δευτέραν δὲ περίπτωσιν ἡ κρίσις εἶναι ἐν γένει ὑποκειμενικὴ, ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς βαρύτητος, τὴν ὁποίαν ἀποδίδει τις εἰς ἐκάστην τῶν φυλετικῶν ιδιοτήτων. Ἡ ὑποκειμενικότης αὕτη ὁμῶς εἶναι πάλιν ἀποτέλεσμα τῆς φυλετικῆς νοοτροπίας τοῦ κρίνοντος. Κατὰ τὰς ἀντιλήψεις τοῦ Λευκοῦ Ἀνθρώπου ἀποφασιστικὴν βαρύτητα δέον ἔχουν αἱ πνευματικαὶ ιδιότητες, αἱ ιδιότητες δηλαδὴ αἱ ἀναπτύσσουσαι τὸν ἀνθρώπινον πολιτισμόν. Αἱ ἀντιλήψεις αὗται ἄλλωστε τυγχάνουν, χάρις εἰς τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς Λευκῆς Φυλῆς εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, γενικώτερας — ἀλλ' οὐχὶ καθολικῆς — ἀναγνωρίσεως. Ἐν συνόψει, αἱ ἀνθρώπινα φυλαὶ κλιμακούνται κατ' ἀξίαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐκπολιτιστικῶν τῶν ἰκανότητων. Οὕτω, γενικῶς ἀνωτέρας τάξεως φυλαὶ δύνανται νὰ ὀνομασθῶν αἱ δυνάμεναι νὰ παράγουν πολιτισμόν (κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀξιόλογον), γενικῶς μέσης τάξεως φυλαὶ αἱ δυνάμεναι νὰ δεχθῶν ἐξωθεν καὶ διατηρήσων πολιτιστικὰς ἀξίας καὶ κατωτέρας τάξεως φυλαὶ αἱ μὴ ἐπιδεκτικαὶ ἐκπολιτίσεως. Εὐνόητον εἶναι, ὅτι δὲν ὑπάρχουν σαφῆ ὅρια μεταξύ τῶν τριῶν τούτων κατηγοριῶν. Χαρακτηριστικὸν παράδειγμα ἀνωτέρας φυλῆς εἶναι θεβαίως ἡ Λευκὴ, κατωτέρας δὲ ἡ τῶν Ἐρυθροδέρμων. Πᾶσα φυλὴ δύνανται νὰ δημιουργήσῃ πολιτισμόν, ἢ στάθμην ὁμῶς τοῦ ὁποίου καθορίζεται ἀπὸ τὴν ἀξιολογικὴν θέσιν τῆς φυλῆς.

Ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ ἀξιολογικῆς κλιμακώσεως τῶν φυλῶν, καθ' ὅτι τὰ ἄτομα ἐν τινὶ φυλῇ κλιμακούνται καὶ δύνανται νὰ ὑπάρχουν ἄτομα κατωτέρας φυλῆς ἀξιολογικῶς ἀνωτέρας πολλῶν ἀτόμων ἀνωτέρας φυλῆς, εἶναι ἀβάσιμος. Ἡ ἀπίσις αὕτη προέρχεται ἐξ ἀτομιστικῆς θεωρήσεως τῶν κοινωνιῶν. Εἶναι ὡσὰν νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ ἀνωτερότητος τοῦ ἀνθρώπου ἐναντί τοῦ κυνός, λόγῳ τῆς μεγαλυτέρας ἀξίας, τὴν ὁποίαν ἔχει εἰς ὄφθαλμὸς τοῦ κυνὸς ἐναντί ἐνὸς ἀνθρώπινου ὄνυχος. Ἡ φυλετικὴ κοινότης εἶναι μία ὀργανικὴ ἐνότης, ἔχουσα ἀνάγκη μὲν τῆς ἀξιολογικῆς διαφοροποιήσεως τῶν ἀτόμων τῆς, ἀλλὰ παρουσιάζουσα ἴδιαν προσωπικότητα καὶ ἀξίαν. Δὲν εἶναι δὲ ἡ ἴσότης ἐκείνη, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὰ ἄτομα τῆς φυλῆς μεταξύ τῶν, ἀλλ' ἡ Ὁμοιότης.

Πολλάκις προβάλλεται ἐπίσης ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι ὁ πολιτισμὸς δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα φυλετικῶν ἰκανότητων, ἀλλὰ μόνον ἐξωτερικῶν συνθηκῶν καὶ ἴσως ἀκόμη τύχης. Πρὸς στήριξιν αὕτης τῆς ἀρνήσεως φέρονται ὡς παράδειγμα μέσης ἀξίας φυλαὶ, αἵτινες ἐδημιούργησαν πολιτισμόν εἰς ἰστορικῶς χρόνους, καθ' οὓς αἱ ἀνωτέρας φυλαὶ δὲν εἶχον εἰσέτι ἀναπτυχθῆ. Προστίθεται δὲ, ὅτι ἅπασαι αἱ φυλαὶ εἶναι «δυνάμει ἴσαι», ἢτοι δύνανται κάποτε ὑπὸ καταλλήλους συνθηκῶν νὰ ἐμφανίσουν τὰς ἐν ἑαυταῖς δυναμικῶς ἐγκεκλεισμένας ἰκανότητας.

Εἶναι θεβαίως γεγονός, ὅτι τὸ περιβάλλον, δηλαδὴ αἱ ἐξωτερικαὶ συνθηκαί, ἐξασκῶν ἐπίδρασιν ὑποβοηθητικὴν ἢ ἀνασταλτικὴν — ὡς ἔχομεν τονήσει — διὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῶν φυλετικῶν ἀξιών. Λέγοντες δὲ ἐξωτερικὰς συνθηκὰς ἐνοοῦμεν κατὰ κύριον λόγον τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λαοῦ καὶ τὸν μόνιμον τόπον διαβίσεώς του. Πολιτισμὸς δὲν δύνανται νὰ δημιουργηθῇ ὑπὸ τίνος φυλῆς στερηθείσης τῆς ἐλευθερίας τῆς ἢ περιφερομένης εἰσέτι νομαδικῶς εἴτε πολεμικῶς εἰς πολλοὺς τόπους πρὸς ἐξέυρεσιν μόνιμου κατοικίας. Πᾶς λαὸς τότε μόνον δημιουργεῖ πολιτισμόν, ὅταν παύσῃ περιφερόμενος, ἐγκατασταθῇ κάπου μόνιμος καὶ συστήσῃ κοινωνίαν. Κατὰ συνέπειαν ἡ χρονικὴ στιγμή ἐμφάνισης ἐνὸς πολιτισμοῦ ἐξαρτᾶται μόνον ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν συνθηκῶν, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ στάθμην τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν φυλετικῶν ἀξιών. Τὸ γεγονός λοιπὸν, ὅτι οἱ Κινέζοι ἀπέπτυξαν πολιτισμόν τινὰ πρὸ τῆς ἐμφάνισης τῶν εὐρωπαϊκῶν πολιτισμῶν, ὀφείλεται μόνον εἰς τὸ γεγονός, ὅτι οὗτοι εὗρον ἐνώπιον ἐξωτὴν κατὰλλήλα ἐδάφη πρὸς διαμονὴν ἢ ὅτι λόγῳ μικροτέρας ζωτικότητος ἦσαν ὀλιγαρχέστεροι τῶν Εὐρωπαϊκῶν. Ἀντιθέτως ἕνα φύλα τῆς Λευκῆς εὐρωπαϊκῆς φυλῆς περιεφέροντο μέχρι πρὸ τινῶν εἰσέτι αἰῶνων εἰς Βόρ. Εὐρώπην δίδοντα ἀλλεπαλλήλους πελέθους. Εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν δὲν δύναται νὰ διατυπωθῇ πλέον ἐπιφύλαξις, ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξιν φυλῶν μὲ μὴ ἐπιδειχθείσας εἰσέτι ἰκανότητας, δεδομένου ὅτι ἅπασαι αἱ ἀνθρώπινα φυλαὶ ἔχουν ἐπ' ἀρκετῶν αἰῶνων μόνιμον κατοικίαν. Ἀντιθέτως, εἶναι πάντοτε δυνατὴ ἡ περαιτέρω ἀνάπτυξις τῶν καλῶν φυλετικῶν χαρακτηριστικῶν, διὰ βελτιώσεως τῶν ἐξωτερικῶν συνθηκῶν καὶ διὰ τοῦ εὐγονισμοῦ. Κατὰ συνέπειαν, ἡ Μαύρη

φυλὴ, ἣτις κατῴκει μόνιμως εἰς Ἀφρικὴν, ἐν τῶν πλουσιωτέρων ἐδαφῶν τῆς Γῆς, καὶ δὲν ἐγνωρίσει ξένας ἐπιδρομὰς παρὰ πρὸ τεσσαρῶν μόλις αἰῶνων, ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὸν παράδειγμα φυλῆς κατωτέρας καὶ μὴ ἐπιδεκτικῆς ἐκπολιτίσεως.

Λέγοντες Πολιτισμὸν ἐνοοῦμεν τὸ σύνολον τῶν ἀξιών, αἵτινες προάγουν τὴν κοινωνίαν ὑλικῶς καὶ πνευματικῶς. Τεχνικὸς πολιτισμὸς εἶναι τὸ σύνολον τῶν οἰκονομοτεχνικῶν ἀξιών, καὶ Πνευματικὸς πολιτισμὸς τὸ σύνολον τῶν πνευματικῶν τοιοῦτων. Ἐνῶ ὁ τεχνικὸς πολιτισμὸς ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν ὑλικῶν συνθηκῶν συντηρήσεως καὶ διαβίσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὁ πνευματικὸς πολιτισμὸς, τείνων εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάψωσιν τοῦ Ἀνθρώπου, ἀποτελεῖ τὸ κατ' ἐξοχὴν καύχημα τούτου.

Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ, βασιζομένου ἐπὶ τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, ἀπαιτεῖται κοινωνία ἀποτελουμένη ἐξ ἀτόμων ἰκανῶν, ἀλλ' οὐχὶ κατ' ἀνάγκην ἀνηκόντων εἰς τὴν αὐτὴν φυλὴν. Οὕτω, τεχνικὸς πολιτισμὸς δύνανται νὰ ἀναπτυχθῇ καὶ εἰς κοινωνίαν ἀποτελουμένην ἐξ ἀτόμων πολλῶν συγχρόνως ἀνωτέρων φυλῶν. Χαρακτηριστικὸν παράδειγμα ἀποτελεῖ τὸ ἐν προκειμένῳ αἱ Ἡνωμένα Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς. Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν ἀντιθέτως Πνευματικοῦ Πολιτισμοῦ ἀπαιτεῖται ὁμοιογένεια τῶν ἀτόμων τῆς Κοινωνίας. Μόνον μία Φυλετικὴ Κοινότης δύνανται νὰ καταστή παραγωγὸς πνευματικῶν πολιτισμοῦ. Ὁ καθηγητὴς Κ. Σπέτσιέρης γράφει: «Δὲν ὑπάρχει μία ἀνθρωπότης μὲ ἐνιαῖον πολιτισμόν, ἀλλὰ ἔθνη μὲ ἐθνικὸν πολιτισμόν. Ἡ διαφοροποίησις αὕτη εἶναι ὄντολογικὸν γεγονός». Ἡ κοινὴ νοοτροπία τῶν μελῶν μίας φυλετικῆς κοινότητος, ἡ ὁμοιότης τῶν πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν χαρακτηριστικῶν, τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν, ἡ ταυτότης τῶν ἰδανικῶν τῶν, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ συγγένεια τοῦ αἵματός των εἶναι ἡ ἀναγκαία προϋπόθεσις δι' ἀνάπτυξιν πνευματικοῦ πολιτισμοῦ. Πνευματικὸς Πολιτισμὸς εἶναι ἡ συνθετικὴ μορφή τῶν πνευματικῶν ἀξιών τῆς φυλῆς. «Πάντοτε οἱ μεγάλοι μέχρι τοῦδε πολιτισμοὶ ἐγεννήθησαν ἐπὶ ἐθνικῶν ἐδαφῶν» τονίζει ὁ Γερμανὸς φιλόσοφος Λούντβιχ Στάιν (4), ὁ δὲ Γκυσταὶν Λεμπὸν γράφει: «Ἄνευ ἐθνικῆς ψυχῆς εἶναι ἀδύνατος ἡ ὑπαρξίς οἰουδήποτε πολιτισμοῦ» (5). Πολιτισμὸν οὕτε ἐν ἄτομον δύνανται νὰ δημιουργήσῃ, οὔτε ὀλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης, οὔτε ἐν οἰουδήποτε σύνολον ἀνθρώπων, ἀλλὰ μόνον ἡ Φυλὴ, τὸ Ἔθνος.

**

Ἡ ἀνάμειξις δύο φυλῶν σημαίνει κατὰ τὸν βιολογικὸν νόμον διασταύρωσιν τῶν ιδιοτήτων των καὶ παραγωγὴν μίας μεικτῆς κοινότητος μὲ ἀναμεικτους χαρακτήρας. Ἐφ' ὅσον θεβαίως ἡ διασταύρωσις ἐπέρχεται μεταξύ δύο συγγενῶν φυλῶν, αἱ μικταὶ παραγωγαὶ ἰδιοτήτες θὰ ἐμπέτουν εἰς τὸν κύκλον τῶν ιδιοτήτων τῆς φυλῆς. Ἐὰν ὁμῶς ἡ μείξις λάβῃ χώραν μεταξύ δύο ἀνίσων ἢτοι ξένων φυλῶν, τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι καταστρεπτικὰ δι' ἀμφοτέρας. Ἀμφοτέρα αἱ φυλαὶ θὰ ἀπαλέθουν τὸν ἴδιον αὐτῶν χαρακτήρας, ἢτοι θὰ παύσουν ὀλοκληρωτικῶς ὑφιστάμεναι. Οἱ πολιτισμοὶ των θὰ ἀφανισθῶν, ἐφ' ὅσον οὗτοι θὰ παύσουν ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τῆς φυλετικῆς ψυχῆς των. Ἡ ἀνωτέρα τῶν δύο φυλῶν θὰ ἔχη ὑποστῆ καθίζησιν καὶ ὀλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἔχη ἀπαλέσει μίαν ἀνωτέραν φυλὴν μετὰ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς. Τὸ ἐτερόκλητον συνουθέλευμα, τὸ ὁποῖον θὰ προκύψῃ, θὰ καθυστερήσῃ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας, μέχρις ὅτου εὕρῃ μίαν νέαν ἰσορροπίαν καὶ ὁμοιογένειαν, μίαν οἰον τινὰ νέαν συνοχὴν. Ἀνάμειξις περισσοτέρων τῶν δύο φυλῶν θὰ ἔχη ὀλοκληρωτικώτερας καταστροφικὰς συνεπειὰς. Τὸ φυλετικὸν μείγμα, λόγῳ τῶν ἀνομοίων χαρακτηριστικῶν, οἵτινες τὸ ἀπαρτίζουσι, εἶναι ἀνίκανον, εἰ μόνον πρὸς παραγωγὴν πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐπιβίωσιν. Οὐδὲν ὑψηλὸν ἰδανικὸν θὰ ἐμφυχθῶν πλέον τὰ μέλη τοιαύτης κοινωνίας, οὐδεμία ἐθνικὴ συνείδησις θὰ ἐνισχύσῃ τὸ ἀτομιστικὸν καὶ ὑλιστικὸν πνεῦμα καὶ πᾶσα κοινοτικὴ ἀντίληψις θὰ εἶναι πλέον ἀνύπαρκτος. Ἡ ἀνθρωπότης οὕτω, ὡς ἔγραψεν ὁ Χίτλερ, θὰ καταστῇ «ἐν ἐνιαῖον φρικῶδες μείγμα, σημαίνον τὸν θάνατον παντὸς ιδεώδους».

Ὁ μέγας Βρετανὸς ἀνθρωπολόγος σερ Ἄρθουρ Κέθ γράφει εἰς τὸ βιβλίον του «Σημειώσεις ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐξελίξεως»: «Ὅταν μία φυλὴ δὲν θέλει ἢ δὲν εἶναι ἰκανὴ νὰ διατηρήσῃ περαιτέρω τὴν ἀκεραιότητα τῆς κληρονομικῆς τῆς ὑπεστάσεως, τὴν ὁποίαν ἐπὶ σειρὰν γενεῶν διεφύλαξε, τότε αὕτη καταστρέφεται. Καὶ μετ' αὐτῆς ἐξαλείφεται συγχρόνως καὶ μία δυνατότης ἐξελίξεως». Ἡ ἔστω καὶ μερικὴ ἀπώλεια τῆς φυλετικῆς καθαρότητος συνεπάγεται μείωσιν τῶν ἀρετῶν, τῆς ἰσχύος, καὶ τῆς ὅλης συνοχῆς τοῦ λαοῦ. Ὁ ἀνθρωπολόγος καθηγητὴς Κούμαρης γράφει: «Ἐπὶ τοσοῦτον σταθερώτερος εἶναι τὰ καθ' ἑκάστον ἔθνη, ὅσον ὁμογενέστερα φυλετικῶς εἶναι». Ὅταν θεβαίως ἡ ἀνάμειξις μὲ ξένα στοιχεῖα ἔχη λάβῃ μικρὰν μόνον ἑκτασιν, τότε ὁ λαὸς δύνανται νὰ ἐ-

(4) Λ. Στάιν «Εἰσαγωγή εἰς τὴν Κοινωνιολογίαν», Ἀθήναι, σελ. 247.

(5) Γ. Λεμπὸν «Ψυχολογία τῶν ὄχλων», σελ. 72.

• Συνεχίει εἰς τὴν 5ην σελίδα

σιαστικῶν παγκαρτιῶν εἰς τραπεζικὴν θυρίδα. Ὅπως δὴ πτε, οὐδέποτε ὁ Χριστὸς θὰ ἐφαντάζετο, ὅτι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τελείσεως θρησκευτικῶν μυστηρίων θὰ ἦτο ἡ διπλότυπος ἐξοφλητικὴ ἀπόδειξις!

Ἐὰν λέγεται Χριστιανισμὸς, ἡ ἐκκλησία νὰ εἶναι ἰδιοκτήτης ἀχανοῦς κτηματικῆς περιουσίας καὶ νὰ ὑπάρχουν ἀκτῆμονες καλλιεργηταί, πού νὰ μὴ ἔχουν οὔτε ἕνα κομμάτι γῆς διὰ νὰ συντηρήσων τὴν ἀγροτικὴν οἰκογενεϊάν των.

Διατὶ ἄραγε δὲν ἀναφέρει καὶ δὲν ἀναλύει τοὺς λόγους πού ἐπέβαλον τὴν ἀνωτέρω γνωστὴν κατάστασιν, ὁ ἱερακῆρυξ τοῦ ραδιοφώνου, πού κάθε Κυριακὴ πρῶτῃ, κατασυγκινημένος καὶ μὲ συρτὴν φωνήν, διδάσκει τὸ «ὅ ἔχων δύο χιτῶνας δότω τῷ μὴ ἔχοντι»;

Ἀρχίζομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι, ὅπως οἱ πολιτικοὶ τῆς δημοκρατίας διήρσαν τὸν λαὸν εἰς κόμματα διὰ νὰ τὸν ἐκμεταλλεύωνται, ἔτσι καὶ οἱ παπάδες ἐχώρισαν τοὺς πιστοὺς εἰς ἐνορίας, διὰ νὰ κάνουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Ἀρχίζομεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι οἱ παπάδες εἶναι ἀντιπρόσωποι τοῦ Θεοῦ, ὅσο καὶ οἱ βουλευταὶ εἶναι ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ.

Εἴμεθα ὁμῶς ὑποχρεωμένοι, χάριν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, νὰ ἐκφράσωμεν τὸν μεγάλον σεβασμὸν μας καὶ τὴν ὀλόφρον ἐυλάβειάν μας πρὸς τοὺς ἀληθεῖς ἱερεῖς, πού ἀφοσιωμένοι εἰς τὸ λειτούργημα των, ἀποτελοῦν φωτεινὰ δείγματα χριστιανισμοῦ καὶ πατριωτισμοῦ. Οἱ ἅγιοι αὐτοὶ πατέρες οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μὲ τοὺς προαναφερθέντος ρασοφόρους.

Ο κ. ΨΑΘΑΣ

Δὲν γνωρίζομεν, θεβαίως, ἐὰν αἱ ἰκανότητες πρὸς παραγωγὴν κωμωδιῶν συμπίπτουν μὲ τὰς ἰκανότητας πρὸς δασκίαν πολιτικῆς κριτικῆς. Ἐὰν συμβαίη κάτι παρόμοιον, τότε δὲν μένει παρὰ νὰ ζητήσωμεν συγγνώμην ἀπὸ τὸν κ. Ψαθά. Ἐὰν ὄχι, καὶ πιστεύωμεν ὅτι ἔτσι εἶναι, τότε νομίζομεν ὅτι ὁ κ. ἀστειοπλόκος θὰ ἦτο πλησιέστερον τοῦ προορισμοῦ του, ἐὰν ἠσχαλεῖτο μὲ τὴν θμηθίαν τοῦ κοινοῦ, παρὰ μὲ τὰ κοινωνικὰ προβλήματα.

Πῶς νὰ τὸ κάνουμε κ. Ψαθά; Ἡ πολιτικὴ βλέπετε δὲν εἶναι ἐπιθεώρησις ἐλαφροῦ θεάτρου! Ἐφ' ὅσον ὁμῶς ἐπιθυμῆτε νὰ χρονογραφῆτε, δὲν συμφωνεῖτε ὅτι εἶναι καλλίτερα νὰ ἀσχαληθῆτε μὲ ὅσα κατὰ τὸ παρελθὸν εἶχατε ἀσχαληθῆ; Ἀ.χ. τὰ καλλιστεία ἀνδρῶν, τὴν «ΣΙΩΠΗ» (ἀλήθεια, ἐνθυμῆσθε τί ἔγραψε τότε ὁ «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ»; Εἶχε μάλιστα ζητήσει νὰ μάθῃ τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους συνελήφθητε ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν τοῦ κ. Μανιαδάκη. Μᾶς φαίνεται, ὅτι δὲν τοῦ ἀπαντήσατε).

Ὁ εὐθυμογράφος - παντογνώστης κ. Ψαθά, ἀσχαλεῖται μὲ ὅλα τὰ θέματα, κοινωνικά, θρησκευτικά, ἀστρονομικά, ψυχολογικά, ἠθικά, καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰς πολιτικὰς του πεποιθήσεις, τί ἄλλο θὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι ἀπὸ δημοκράτης;

Δὲν εἴμεθα ἀπὸ ἐκείνους πού ἀνατριχιάζουν, ὅταν διαβάσῃ τὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῖ ὁ κ. Ψαθά, διὰ τὴν υπεράσπισιν τῆς ἐτοιμορρόπου δημοκρατίας. Οὔτε ἀνήκομεν εἰς ἐκείνους πού ἀηδιάζουν διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ὁ ἀστειοπλόκος κατηγορεῖ τὴν 4ῃ Αὐγούστου καὶ τοὺς δημιουργοὺς τῆς. Ἡμεῖς ἀπλῶς ἀπορούμεν, πῶς μέχρι σήμερον δὲν εὐρέθη εἰς ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ κ. Ψαθά διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ: Ποία κ. Ψαθά ὑπῆρξεν ἡ ἀντίδρασις σας κατὰ τῆς 4ῆς Αὐγούστου;

Ἴσως ἰσχυρισθῆ, ὅτι ἠσκέτο βία. Ἀλλὰ ὅταν ἀσκέται βία τότε ἀκριβῶς φαίνονται οἱ πραγματικοὶ μαχητὰ τῶν ἰδεῶν. Ἡμεῖς ὁμῶς, οὐδόλως ἀντελήφθημεν τὸν κ. Ψαθά φυλακίζομενον (πλὴν μῖα περιπτώσεως ἀσχετοῦ πολιτικῶν φρονημάτων) ἐξοριζόμενον, θυσιαζόμενον ἢ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀγωνιζόμενον ἐναντίον τοῦ Μεταξά καὶ τῆς 4ῆς Αὐγούστου. Ἀπεναντίας μάλιστα ἀπεθαυμάσαμεν «φάρδεια πλατεῖα» τὴν ὑπογραφήν του εἰς ἐκδόσεις τῆς Ε.Ο.Ν.!

Ἄφου λοιπὸν τότε δὲν ἐπολέμησε τὴν 4ῃ Αὐγούστου, δὲν ἔχει τώρα τὸ δικαίωμα νὰ τὴν κοτηγορή! Ὅψιμοι ἀγωνισταὶ εἶναι ψεύτικοι ἀγωνισταὶ!

Ἡρωτήθη ἐπίσης ποτὲ ὁ κ. Ψαθά: Ἐὰν ἐκεῖνα πού ἔγραψε προσφάτως ἐναντίον τοῦ κ. Μανιαδάκη εἶχε τὸν ἀνδρισμὸν (περὶ αὐτοῦ πρόκειται) νὰ τὰ γράψῃ τὴν ἐποχὴν 1936—1941.

Τώρα γράφει ὅτι θέλει. Χωρὶς θεβαίως ὁ κ. Μανιαδάκης νὰ ἀπαντᾷ. Αὐτὸ δὰ μᾶς ἔλειπε! Ὁ πατριώτης πού συμβετέσεν ἐβελοντικῶς εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἔθνους, ἀναλώσας ζωὴν καὶ περιουσίαν χάριν τῆς Ἑλλάδος, μὲ ἀμοιβὴν παράσημα καὶ μετάλλια ἀνδρείας, νὰ ἀσασχοληθῇ μὲ τὸν δημιουργὸν τῆς «μαντᾶμ Σουσοῦς»!

Ἡ δημοκρατικὴ «ἐλευθεροτυπία» ἡ ἀκριβέστερον τὸ συγκρότημα Λαμπράκη ἔδωσε εἰς τὸν εὐθυμογράφον κ. Ψαθά τὸ δικαίωμα νὰ κατηγορῇ τὸν ἀνθρώπον, τοῦ ὁποίου τὴν ὑπογραφήν φέρει τὸ ΟΧΙ τῆς 28ῆς Ὀκτωβρίου 1940. Τὰ πράγματα ὁμῶς κάποτε θὰ ἔλθουν εἰς τὴν θέσιν των καὶ τότε, ἀφου ἀποκατασταθῇ ἡ ἠθικὴ τάξις, θὰ ἀποδοθῇ δικαιοσύνη καὶ οἱ εὐθυμογράφοι θὰ περιορισθῶν εἰς τὰς κωμωδίας των καὶ εἰς τὸ νὰ ἀποτελοῦν ἐπίκεντρον μεταμεσονεκτικῶν συντροφίῶν καὶ θὰ σταματήσων νὰ κρίνουν ὄσους δημιουργοὺν τὴν Ἱστορίαν!

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

ΤΑΓΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΤΑΓΜΑΤΑΣΦΑΛΙΤΑΙ: ΗΡΩΕΣ Ή ΠΡΟΔΟΤΕΣ;

ΜΑΖΩΧΙΚΑ

ΤΟ ΤΣΙΡΚΟ

Στιγμιότυπον τής Βουλής ληφθέν εκ δημοκρατικής εφημερίδος:

«Ο κ. Δ. Χ. απευθυνόμενος πρὸς τὸν κ. Ι. Δ. τοῦ ἐφώναξε: «Πᾶμε λαλέ», ὅποτε ὁ τελευταῖος κατηνύθη ἐναντίον του με διάθεσιν νὰ χειροδικήσῃ. Ἡ συμπλοκή ἀπεφεύχθη χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῶν κ.κ. Α. Κ., Δ. Π. κ.ά.

Ἐν τῷ μεταξύ, μόλις ἐπετεύχθη ἡ ἀποφυγὴ τῆς συμπλοκῆς τῶν κ.κ. Ι. Δ. καὶ Δ. Χ. συνεπλάκησαν οἱ προσπαθοῦντες νὰ τοὺς χαρίσῃ κ.κ. Δ. Π. καὶ Α. Κ., ἐνῶ κ. Κ. Π. παρηκολούθει τὴν σκηνὴν ἀνελεύθῳ ἐπὶ ἐδράνου. Εἰς τὸ σημεῖον τῆς συμπλοκῆς εἶχον συγκεντρωθῆ ὄλοι σχεδὸν οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὴν αἴθουσαν βουλευταὶ μηδὲ τοῦ ρήτορος κ. Π. Κ. ἐξαιρούμενου. Τὸ ἐπισημῶδες ἐλαβεν ἄλλην προσην με συμπλοκὴν τῶν Ν. Φ. καὶ Ε. Π., ἐνῶ ὁ κ. Π. Κ. ἀφώπλιζε τὸν κ. Ι. Π., ὁ ὁποῖος ἐπετίθετο κρατῶν τὸ ἀπακολληθῆν ὁτέλεχος μικροφώνου. Ὁ κ. Ε. Π. ὑποχωρῶν ἀθώουμος ἀπὸ ἄλλους βουλευτάς ἐπεσεν ὑπτίως ἐπὶ ἐδράνου καὶ ἐλάκτιζεν ἀδιακρίτως πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις με τοὺς πόδας εἰς τὸν ἀέρα.

Τὰ σχόλια περιττεύουν!

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑΙ «ΕΠΙΤΥΧΙΑΙ»

Εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος εἶχομεν ἀποδείξει, ὅτι ἡ δημοκρατία εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπέτυχε τόσον πολιτικῶς, διότι ἐντὸς 34 ἐτῶν ἀνέδειξε κυβερνήσεις πού ἐάν ἐλειτούργει κανονικῶς τὸ πολίτευμα θὰ ἐχρειάζοντο τρεῖς περίπου αἰῶνες! ὅσον καὶ κανονικῶς, διότι ἡ δημοκρατία ἐστάθη ἀνικατὴ νὰ λύσῃ τὰ ποικίλα κοινωνικά προβλήματα πού ἀποσχολοῦν τὸν λαόν.

Εἰς τὰς Η.Π.Α. ἡ δημοκρατία πολιτικῶς τοῦλάχιστον διετήρησε μίαν τάξιν πραγμάτων κάπως σταθερά, ἀλλὰ κοινωνικῶς ἡ ἀποτυχία τῆς ὑπῆρξε παταγώδης. Καὶ πρὸς ἐπίρρωσιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ ἀντιγράφωμεν ὠρισμένα σημεῖα ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Τζῶν Κέννεντυ «Ἡ στρατηγικὴ τῆς εἰρήνης» σ. 152 κ.ε.:

«Δέκα πέντε ἑκατομμύρια ἀμερικανικῶν οἰκογενειῶν ζοῦν μέσα εἰς τρώγλας, πλεόν δὲ τῶν ἐπτά ἑκατομμυρίων ἀστικῶν οἰκιῶν θὰ πρέπει νὰ ἀνακατασκευασθοῦν. Αἱ ὁδοὶ μας εἶναι ἀνεπαρκεῖς, ὅπως καὶ αἱ δημόσιαι μεταφοραὶ μας. Οἱ πλείστοι τῶν ἀεροπλάνων μὴ δὲν ἔχουν εἰσέτι προσαρμοσθῆ πρὸς τὰ ἀεριοθώμενα ἀεροσκάφη. Αἱ πόλεις μας εὐρίσκονται ἐν παρακμῇ καὶ παριστάμεθα σήμερον μάρτυρες τῆς ἐμφανίσεως ἐνὸς νέου δι' ἡμᾶς γεγονότος: Τῶν τραγῶν εἰς τὰ πρόσθετα... Ἐκατοντάδες χιλιάδων παιδιῶν φοιτοῦν εἰς τὸ σχολεῖον κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ κανονικοῦ χρόνου. Ἐκατομμύρια στοιβάζονται εἰς τάξεις ἄνω τῶν τεσσαράκοντα μαθητῶν... Ἐντὸς ὀλίγου πλεόν τῶν 10 τοῖς ἑκατὸν τοῦ πληθυσμοῦ μας θὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἄτομα ἡλικίας ἄνω τῶν ἐξήκοντα πέντε ἐτῶν. Οἱ πόροι τῶν κατεβροχθίσθησαν ἀπὸ τὸν πληθωρισμὸν, αἱ ἀσθένειαι τῶν δὲν καλύπτονται με ἀσφάλισιν, αἱ στεγαστικαὶ τῶν ἀνάγκαι δὲν ἰκανοποιοῦνται... Εἰς μίαν ἐποχὴν εὐμερίας ἔχομεν εἰς τὴν χώραν μας πλεόν τῶν τριῶν καὶ ἡμίσεος ἑκατομμυρίων ἀνέργους... Ἐκατομμύρια ἐργατῶν, κυρίως δὲ γυναικῶν, δὲν προστατεύονται ἐναντι τῶν κατατῆρων, ἀπὸ τὸ ἐλάχιστον ὄριον συντηρήσεως, ἡμερομισθίων...»

Αὐτὰ ἔγραψεν ὁ Κέννεντυ καὶ ὁποσοδήποτε δὲν ἀποτελοῦν τὴν καλύτεραν ἀπόδειξιν τῆς δημοκρατικῆς ἐπιτυχίας εἰς τὸν τόμῳ τῶν κοινωνικῶν.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀμερικὴ ὡς ἔθνος ἔχει τὸ ὑψηλότερον εἰσόδημα κατὰ κεφαλὴν! Διότι ἐκ φύσεως εἶναι πλουσία. Ἐκεῖ ὅμως, ὅπου δίπλα εἰς τοὺς οὐρανοξύστες καὶ τὰς πολυτελεστάτας ἐπαυλίας τῶν μεγιστάνων τοῦ κεφαλαίου, ὑπάρχουν δέκα πέντε ἑκατομμύρια τραγῶδων, ἀσφαλῶς οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ὑπάρχει καθεστῶς κοινωνικῆς δικαιοσύνης καὶ ἀνθρωπισμοῦ.

ΟΙ ΜΑΖΩΧΙΣΤΑΙ

Ὁ κ. Τσιριμῶκος εἶχεν ἀποκληθῆ παλαιότερον «ἀφθαλμορρύχος». Τώρα ὑβρίζεται ἀντιθέτως ὡς «αὐλοδούλος», «προδότης», «πουλημένος», «φευτοσοσιαλιστής», κλπ. (Ἐξαιρούμεν τὸ «φασίστας», διότι τοῦτο, ὅταν συνδέεται μετὰ τοῦ κ. Τσιριμῶκος, ἀποτελεῖ μᾶλλον ὕβριν κατὰ τῆς λέξεως). Καὶ ἐν τούτοις, ὁ κ. Τσιριμῶκος παρουσιάσθη λέγων εἰς τὴν Βουλὴν:

«Πιστεύω εἰς τὴν ἐλευθεροτυπία, ἀκόμη—θὰ θέλω—καὶ εἰς τὴν ἀσυνδοσίαν τοῦ Τύπου. Ὑπευθυμίζω

Γύρω ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τῶν Ταγμάτων Ἀσφαλείας ἔχουν γραφῆ πολλά. Τὰ περισσότερα ὅμως ἐξ αὐτῶν προήρχοντο ἀπὸ ἀνεύθυνα πρόσωπα καὶ συνήθως ἦσαν λόγια τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας, ἡ ὁποία σὺν μόνους πατριώτας παραδέχεται τοὺς κομμουνιστάς, τοὺς μόνους δηλαδὴ πού δὲν εἶναι πατριώται.

Κατὰ τὴν γνώμην μας, αἱ ὀρθότεραι ἀπόψεις περὶ τῶν Ταγμάτων Ἀσφαλείας διατυπώνονται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ἱστορικοῦ κ. Ν. Ἀντωνάκας «ΦΩΣ ΕἰΣ ΤΟ ΣΚΟΤΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ», ἔκδοσις 1947.

Ὁ συγγραφεὺς, λόγῳ τῆς θέσεως τὴν ὁποίαν κα-

Κατωτέρω παρατίθεται σχετικὸν ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ὡς ἄνω βιβλίου τοῦ κ. Ν. Ἀντωνάκας.

Κατὰ τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1943, ὁ κομμουνιστικὸς κίνδυνος ἤρχισε νὰ διαγράφεται ἀπειλητικῶς, ἤρχισε νὰ καθίσταται πλεόν καταφανής. Ἀπὸ τὴν ὑπαίθριον κατέφθανον καθημερινῶς πληροφορίες περὶ τῶν κομμουνιστικῶν ἐγκλημάτων, εἰς βάρος τῶν ἀντιφρονοῦντων πολιτῶν, εἰς βάρος ἐκείνων οἵτινες δὲν ἐξεδίχοντο ὑποταγῆν εἰς τοὺς ἐρυθροὺς ἐχθροὺς τῆς Ἑλλάδος, εἰς τοὺς κομμουνιστάς. Εἰς τὰς Συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν εἶχον ἀρχίσει νὰ ἐμφανίζονται κατὰ τὰς νυκτερινὰς ἰδία ὥρας, κομμουνιστικαὶ ὄρδαί, προβαίνουσαι εἰς δολοφονικὰς ἐπιθέσεις ἐναντίον φιλησύχων καὶ ἐθνικοφρόνων πολιτῶν, ὡς καὶ ἐναντίον ὀργάνων τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς ἐνόμου τάξεως.

Παντοῦ, οἱ Ἐαμοελασίται προσεπάθον νὰ κυριαρχήσουν, καραδοκοῦντες τὴν κατάλληλον στιγμήν ὅπως θέσουν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ αἵματηρὸν ἐναντίον τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ σχέδιόν των καταλύοντες τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος.

Τῆς καταστάσεως ταύτης ἐπωφεληθέντες οἱ Κυβερνήται τῆς Κατοχῆς καὶ οἱ μυστικοὶ ἀξιωματικοὶ αὐτῶν ἀπεφάσισαν ὅπως τῇ ἐγκρίσει τῶν κατακτητῶν, συγχοτήσῃσι Τάγματα Ἀσφαλείας ὑπὸ τὴν διοίκησιν ἀξιοματικῶν πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ κομμουνιστικοῦ κινδύνου. Ἀλλὰ καὶ με ἀπώτερον σκοπὸν, τὴν δημιουργίαν ἐνόπλων «δημοκρατικῶν» Ταγμάτων, πρὸς ἐκθύρῃσιν βραδύτερον τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην συγχοτουμένου «δημοκρατικοῦ» Στρατοῦ. Ἀσχέτως ἐὰν οὗτοι, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐκτρέψουν, τὰ Τάγματα ταῦτα, εἰς ἀντικαθεστωτικὸν ἀγῶνα. Αὐτὸς ὅμως ὑπῆρξεν ὁ πρωταρχικὸς σκοπὸς των.

Κατόπιν ἀποφάσεως, συνεκροτήθησαν Τάγματα Ἀσφαλείας, ἐν Ἀθήναις, Πάτραις, Τριπόλει καὶ Θεσσαλονίχῃ.

Ἡ στρατολογία τῶν ὀπλιτῶν ἐγένετο ἐθελοντικὴ καὶ δι' ὀνομαστικῶν προσλήψεων, ἡ δὲ τῶν ἀξιοματικῶν περιῶν ὀμοίως. Εἰς τὰ Τάγματα ταῦτα κατετάγησαν καὶ πολλοὶ τῶν ὁποίων οἱ συγγενεῖς εἶχον δολοφονηθῆ παρὰ τῶν κακούργων συμμοριτῶν τοῦ ΕΛΑΣ.

Τὴν, πρὸς τὸν σκοπὸν τούτων, συγκρότησιν τῶν Ταγμάτων Ἀσφαλείας, ἐπεκρότησαν τότε καὶ ὄλοι οἱ παλαιολογικοὶ ἡγέται, μυστικοὶ ἀξιωματικοὶ τῶν Κυβερνήτων, μετὰ τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο εἰς τακτικὴν ἐπαφὴν καὶ συνεργασίαν. Ἄλλο ἐὰν βραδύτερον οὗτοι, διὰ λόγους μικροπολιτικῆς σκοπιμότητος δὲν ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἀφελιμότητα τῶν Ταγμάτων Ἀσφαλείας, ὡς καὶ τὴν ἠθικὴν τότε ἐπιθυμίαν καὶ συγκατάθεσιν των. Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἠσθάνθη πραγματικῶς ἀνακούφισιν καὶ εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, τῆς συγκροτήσεως τῶν Ταγμάτων, διότι ἠλπίζε ὅτι δι' αὐτῶν, θ' ἀπηλλάσσετο τῆς κομμουνιστικῆς κυριαρχίας, τῆς καταδυναστεύσεως καὶ τῆς πλήρους αὐτοῦ ἐξοντώσεως.

Ἐπὶ τὰς περιστάσεις ὅμως καὶ τὰς συνθήκας, ὅπως ἀνεκροτήθησαν τὰ Τάγματα Ἀσφαλείας, ἦτο ἐπόμενον νὰ διεισδύσουν εἰς αὐτὰ καὶ στοιχεῖα ἀκατάλληλα, ἅτινα καὶ διέπραξαν ἀναμφισβητῶς ἀσχημίας, ἐκβιασμοὺς καὶ ὑπερβασίας εἰς βάρος πολιτῶν, τοῦτο ὅμως δὲν δύναται, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, νὰ ἀπαλείψῃ τὸ ἔργον ὅπερ τὰ Τάγματα ταῦτα ἐπετέλεσαν, ἐν τῇ ἐξασφαλίσῃ τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τοῦ νομιμόφρονος καὶ φιλησύχου λαοῦ, ἐκ τῆς κομμουνιστικῆς τυραννίας καὶ ἐγκληματικότητος, ἣ νὰ καταλογίσῃ εἰς αὐτὰ καθὴν πρόθεσιν ἢ καὶ προδοσίαν.

Ἀκόμη πιθανὸν ἴσως, νὰ κατετάγησαν εἰς αὐτὰ καὶ τινες πράκτορες τῶν κατακτητῶν, οἵτινες καὶ νὰ προσέβησαν εἰς καταδόσεις καὶ προδοσίας ἐναντίον Ἑλλήνων ἀγωνιστῶν, θύματα μάλιστα τῶν ὁποίων ὑπῆρξαν καὶ ἡμεῖς προσωπικῶς, τοῦτο ὅμως δὲν δύναται νὰ καταλογίσῃ εὐθύναν δολοφονισμοῦ εἰς τοὺς διοικητὰς ἢ ἀξιοματικῶς αὐτῶν. Δὲν εἶναι ἀγνωστος ἡ σατανικότης ἣν μετέχονται οἱ τοιοῦτοι πράκτορες τοῦ

τεῖχε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς (Γενικὸς Ἀρχηγὸς καὶ Συντονιστὴς τῆς δράσεως τῶν ἐθνικῶν ἀντιστασιακῶν ὀργανώσεων), ἔζησε τὰ γεγονότα πλησιέστερον παντὸς ἄλλου, ἐγνώρισε πρόσωπα καὶ πράγματα, παρηκολούθησε τὰς διακυμάνσεις τῆς δημοσίας ζωῆς, εἰσέδυσεν εἰς τὰς ἀνάγκας, τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὰς προσπάθειας τῆς φυλῆς κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους τῆς τετραετοῦς ὑποδουλώσεως καὶ ἐστὶ ἠδυνήθη κατόπιν ἀξιοποιῶν τὴν πλουσίαν πείραν του νὰ συγγράψῃ τὴν ἱστορίαν τῆς κατοχῆς χωρὶς μεροληψίαν, με ἀντικειμενικότητα καὶ εὐθαρσῶς!

ἐχθροῦ προκειμένου νὰ ἐπιτύχωσι τοὺς προδοτικὸς σκοποὺς των. Ἄλλως τε οἱ ἐξ αὐτῶν μινυθέντες διὰ διέπραξαν τοιαύτας προδοσίας, παρεπέμφθησαν πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Δικαιοσύνην καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν ἐνοχοὶ ὑπέστησαν τὰς συνεπείας τῶν κακῶν πράξεων των. Θὰ ἦτο ὅμως ἐντελῶς ἀδίκον καὶ ἀπαράδεκτον ὅπως προσαρτῆ μομφὴ ἢ κατηγορία δολοφονισμοῦ διὰ τοὺς ὑπηρετήσαντας εἰς τὰ Τάγματα Ἀσφαλείας.

Ἡ κατηγορία ὅτι ὀπλιθῆσαν παρὰ τῶν Γερμανῶν, δὲν εἶναι σοβαρὰ οὔτε δύναται νὰ εὐσταθήσῃ δημοσυγοῦσα εὐθύνας, δεδομένου ὅτι τὰ ὅλα ταῦτα τὰ Τάγματα Ἀσφαλείας τὰ ἐχρησιμοποίησαν μόνον κατὰ τῶν κομμουνιστῶν, ἐν τῇ προασπίσει τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος καὶ τῶν πολιτῶν τῆς, οὐχὶ δὲ ἐναντίον τῶν Συμμάχων μας ἢ τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἐπράξαν οἱ κομμουνισταὶ, οἵτινες ἐστρεψαν τὰ Βρετανικὰ ὄπλα—ἅτινα τοῖς εἶχον δοθῆ, διὰ νὰ χρησιμοποιηθῶσιν κατὰ τῶν κατακτητῶν—ἐναντίον τῶν Βρετανῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων.

Εἶναι δὲ γεγονὸς ἀναμφισβήτητον ὅτι τὰ Τάγματα Ἀσφαλείας Πατρῶν, ἐκάλυψαν καὶ ἐπροστάτευσαν Συμμαχικὴν ἀποστολήν, τεθέντα ἀντιμέτωπα τῶν Γερμανῶν.

Ποῖος ἐν τούτοις δύναται νὰ ἀρνηθῆ, ὅτι οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἔλαβον παρὰ τῶν Γερμανῶν, Βουλγάρων, ἰδία δὲ παρὰ τῶν Ἰταλῶν, ὄπλα, ἅτινα οὐδέποτε ἐχρησιμοποίησαν ἐναντίον τῶν κατακτητῶν, ἐνῶ ἀντιθέτως, ταῦτα ἐχρησιμοποίηθησαν παρὰ τῶν κομμουνιστῶν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐναντίον τῶν Συμμάχων μας Ἀγγλῶν καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ;

Συνεπῶς ἡ κατηγορία αὕτη, ἐναντίον τῶν Ταγμάτων Ἀσφαλείας, εἶναι σαθρά, ἀβάσιμος καὶ τὸ ὀλιγώτερον γελοία. Ἡ χρησιμοποίησις τῶν ὀπλων τούτων, ἐναντίον τῶν βουλγαροδούλων Ἐαμοελασιτῶν, ὑπῆρξεν ἐπιβεβλημένη καὶ ἐπιτακτικὴ, διότι οὗτοι ὑπῆρξαν καὶ εἶναι, ἀσπονδοτάτοι ἐχθροὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Οὗτοι διεξήγον ἀποδεδειγμένως, ἀντισυμμαχικὸν ἀγῶνα, κατ' ὄλον τὸ διάστημα τῆς ἐχθρικής Κατοχῆς. Οὗτοι φέρουσι μὲν κατὰ σύμπτωσιν καὶ τύχην Ἑλληνικὰ ὀνόματα, εἰς τὴν ψυχὴν ὅμως καὶ εἰς τὴν καρδίαν εἶναι Βουλγαροελαῖοι.

Τὰ Τάγματα Ἀσφαλείας ἐξουδετέρωσαν τὰ προδοτικὰ καὶ ἐγκληματικὰ σχέδια τῶν Ἐαμοκομμουνιστῶν διὰ τῶν, εἰς τοὺς προσφυγικὸς Συνοικισμοὺς, ἐνθα εἶχον ἐγκαταστήσει τὰ ἐπιτελεῖα καὶ τὰς ἀποθήκας τυρομακικῶν των οὔτοι, συλλήψεων, τῶν ἐγκλημάτων τούτων. Οὗτο δὲ ἐξηρηθῆ ἡ συνομοσία κατὰ τοῦ Λαοῦ τῆς Προτενοῦσης, ἥτις προητομιάζετο παρὰ τῶν Σλαβοκομμουνιστῶν νὰ λάβῃ χώραν, ἅμα τῇ ἀπογορήσει τῶν Γερμανῶν...

Ἐπὶ τῆς ἐξιστορήσει τῶν γεγονότων ταύτων, ἐπερασισταὶ τῶν Ταγμάτων Ἀσφαλείας, ἅτινα πιθανόν, εἰς μίαν μικρὰν θεαίωσιν, μερίδα τοῦ Λαοῦ καὶ δι' εἰς ἐκείνην, ἥτις ἔχει συμφῆρον ἐκ τῆς ἀναρχίας, νὰ θεωροῦνται μειωμένα, ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα καθήκοντος. Ἄλλ' ἡμεῖς, διεκνηροῦσαμεν ἐξ ἀρχῆς, ὅτι δὲν δεσμευόμεθα ἀπὸ τοῦ νὰ καταλογίσωμεν εὐθύνας ἢ νὰ ἐξάρομεν ἔργα καὶ πράξεις συνδεδέντα με τὴν Ἑθνικὴν Ἀντίστασιν καὶ με τὴν τύχην τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ τοῦ ἔθνους. Τοῦναντίον μάλιστα, σκοπὸς ἡμῶν καὶ ὑποχρέωσις εἶναι ν' ἀποδώσωμεν διὰ τοῦ ἔργου μας τοῦτον δικαιοσύνην ἀντικειμενικὴν καὶ ἀμερόληπτον πρὸς πᾶσαν κατευθύνσιν. Συνηγορήσαντες ὅθεν, ὑπὲρ τῶν Ταγμάτων Ἀσφαλείας, ἐπράξαμεν τὸ καθήκον μας καὶ μόνον, ὡς τὸ ὑπαγορεύει ἡ Ἑθνικὴ ἡμῶν συνείδησις καὶ ὡς τὸ πιστεύει, ἡ ὀλόγησις τοῦ δεινοπαθήσαντος Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Κατ' ἀκολουθίαν, ἡ συγκρότησις, ἐκ μέρους τῶν Κυβερνητῶν τῆς Κατοχῆς, τῶν Ταγμάτων Ἀσφαλείας, ἀποτελεῖ πράξιν ὀρθὴν, ὠφέλιμον καὶ ἐθνικὴν. Χωρὶς ὅμως αὕτη νὰ δύναται ν' ἀποσείσῃ, τὰς ἄλλας, ἀντεθνικὰς ἐνεργείας καὶ πράξεις τῶν Κυβερνητῶν αὐτῶν.

ΤΟ ΚΥΝΟΒΟΥΛΙΟΝ

εις τους ύβριστάς μου, διτι επί κυβερνήσεως ιδικής μου θα έχουν τὸ δικαίωμα νὰ με ὑβρίζουν ὅσον θέλουν!

Ὅσον περισσότερο ὑβρίζονται καὶ κατεβευτελίζονται οἱ δημοκράται πολιτικοί, τόσο περισσότερο ὑμνοῦν καὶ λατρεύουν τὴν ὑβρεογόνον Δημοκρατίαν! Οἱ μεγάλοι Δημοκράται περιελούθησαν—ἐν ὀνόματι αὐτῆς τῆς Δημοκρατίας—μὲ τίτλους, ὡς «Ἀχθοφόρος ἐνὸς μεγάλου ὀνόματος», ἢ «Παπατζής», ἢ «Ἀρχηγὸς τῶν Τρικύκλων», ἢ... «Γαργάλας». Καὶ ὅμως, ὄχι μόνον εἶναι ἀρετανόητοι, ἀλλὰ αὐτοθρονιζόμενοι τόσο περισσότερο κραυγάζουν ὑπὲρ τῆς χυδαίουλογου αὐτῆς πολιτικῆς καταστάσεως!

Διατί λοιπὸν παρουσιάζουν ὅλοι αὐτὴν τὴν ὀμοδικὴν παράκρουσιν μαζωχισμού; Μήπως διότι πιστεύουν εὐκρινῶς εἰς τό... εὐγενικὸν δημοκρατικὸν πολίτευμα; Μά, ἀπλούστατα: Ἡ Δημοκρατία, καίτοι ἐξευτελίζει τοὺς ὑπηρέτας τῆς (ὄσους ἔχουν κάποια ἀξίαν, διὰ νὰ θίγονται μὲ τοὺς χαρακτηρισμοὺς τῆς), εἶναι ἡ μόνη, ἢ ὅποια δύναται καὶ νὰ τοὺς ἀναδείξῃ. Διότι εἰς αὐτὴν, δὲν ἀπαιτοῦνται καὶ πολλὰ προσόντα: Μεγάλῃ γλώσσῃ, ἐλαστικῇ ραχοκοκκαλίᾳ καὶ χονδρὸ δέρμα! Αὐτὰ ἀρκούν...

ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Ὁ κ. Σ. Κωνσταντόπουλος προέβη εἰς τὴν ἀκόλουθον ὁμολογίαν («Ἀπογευματινὴ», 24.8.65):

«Εἰς τὴν πολιτικὴν δὲν ἔχει σημασίαν τί λέγουν, ἀλλὰ τί πράττουν οἱ δημόσιοι ἄνδρες».

Ἔννοει ἀσφαλῶς ὁ κ. Κωνσταντόπουλος, διτι εἰς τὴν Δημοκρατίαν συμβαίνουν αὐτά. Διότι μόνον οἱ δημοκράται πολιτικοὶ ἄλλα λέγουν καὶ ἄλλα πράττουν!

ΚΑΙ... ΟΙ ΚΟΤΤΕΣ!

Ὁ καημένος ὁ κ. Τζόνσον! Ἐγέλασαν καὶ οἱ κότες μὲ τὸ πάθημά του!

«Ὁ πρόεδρος Τζόνσον ἐμπέρεψε τοὺς ποιητὰς. Διὰ νὰ κατευνάσῃ τὸν ποιητὴν Ράμπερτ Λόουεν, ὁ ὁποῖος ἀσκεῖ κατ' αὐτοῦ ἰσχυρὰν κριτικὴν, ἀνέφερεν εἰς λόγον του ἀπόσπασμα πού ἐνάμιζεν ἰδικόν του. Πλὴν ὅμως τοῦτο ἀνῆκεν εἰς Ἄγγλον ποιητὴν τοῦ 19ου αἰῶνος!»

Ποῖος τοῦ εἶπε νὰ ἀνακατέυεται μὲ τὴν ποίησιν; Ἄλλὰ τί νὰ περιμένῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ, οἱ ὁποῖοι διὰ νὰ εἶναι δημοφιλεῖς πρέπει νὰ χαμογελοῦν χαριτωμένῃ, νὰ φωτογραφίζονται πάντοτε μὲ τὰς ὡραίας θυγατέρας ἢ συζύγους των, ἢ—τὸ ἄκρον ἄκρον—νὰ... μακιγιάζωνται δίκην μαννεκέν, ὅταν παρουσιάζονται εἰς τὴν τηλεόρασιν!

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΔΕΣΥΝΑΡΤΗΣΙΑΙ

Ὁ ὄρκος τὸν ὁποῖον δίδει ὁ «Ἕλλην στρατιώτης ἀπατεῖ ἀπὸ αὐτὸν νὰ φυλάττῃ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν Πατρίδα, τὸν Βασιλέα καὶ τὸ Σύνταγμα».

Οὕτω, ὁ στρατιώτης ὀρκίζεται πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τρία διαφορετικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα αὐρίον δὲν ἀποκλείεται καθόλου νὰ συγκρουσθοῦν μεταξύ των: Ὅποτε γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Ὁ ὀρκισθεὶς, τί ὀφείλει νὰ πράξῃ; Ἐάν π.χ. ὁ Βασιλεὺς παραβῇ τὸ Σύνταγμα. Τί θὰ γίνῃ; Θὰ φυλάξῃ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸν Βασιλέα καὶ θὰ ἀδιαφορήσῃ διὰ τὸ Σύνταγμα; Ἡ ἀντιστρόφως;

Πλὴν τοῦ ἀνωτέρω λογικοῦ ἀποτήματος, πού ὀδηγεῖ εἰς σοβαρὰ διλήμματα, καὶ τῆς περιττῆς φιλολογίας, πού τὸν διακρίνει, πιστεύομεν ἀκροδάντως, ὅτι ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ὄρκου εἶναι σύμφωνος πρὸς τὰς ἱστορικὰς παραδόσεις καὶ τὴν συνέχειαν τῆς φυλῆς. Διατί λοιπὸν δὲν ἐπιναφέρουν τὸ περίφημον καὶ πολυδοξασμένον «Ὁ καταιοχυνὸν ὄπλα τὰ ἱερά»;

«4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
Ἐκδίδεται εἰς Ἀθήνας
Ἰδιοκτῆτης - Ὑπεύθυνος
ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ
Δεκελείας 12—Ν. Χαλκηδῶν

Ἀρχισυντάκτης
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ
Μετρῶν 10—Ν. Σμύρνη
Ὑπεύθυνος τυπογραφείου
Εὐάγγ. Χουλιαρῆς

Ἔτησίαν συνδρομὴ δρχ. 50

Κατὰ τὴν διάρκειαν ἀγορεύσεως ὑπουργοῦ ἠκούοντο ὕλακαὶ καὶ παντοειδῆ γανγίσματα ἐντὸς τῆς βουλῆς.

(Ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας)

Κατόπιν τούτου ἡμεῖς οὐδὲν ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν. Οἱ ἀνωτέρω ὅμως ζητοῦν ἐπιμόνως πληροφορίας περὶ τῆς δυνατότητος συμμετοχῆς των εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς βουλῆς.

ΦΥΛΗ

• Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος

πανεύρη τὴν καθαρότητά του εἴτε ταχέως διὰ δραστηρίων μέτρων εὐγονισμού, εἴτε βραδέως διὰ τοῦ φυσικοῦ νόμου τῆς ἀφαιμειώσεως.

Ἡ φύσις τιμωρεῖ αὐστηρῶς πᾶσαν διασταύρωσιν τῶν εἰδῶν, καθιστῶσα τοὺς ἀπογόνους ἀνικάνους πρὸς ἐπιβίωσιν ἢ ἀσθενικοὺς ἢ στεῖρους. Ὡς γράφει δὲ ὁ καθηγητὴς τῆς Ἐγκληματολογίας Κωνσταντῖνος Γαρδίκας: «Ἡ ἐπιμειξία φυλετικῶν στοιχείων ἐτερογενῶν, παλὺ ἀπ' ἀλλήλων ἀπεχόντων, δημιουργεῖ ἐπιγόνους μὲ παλὺ ἀνωμάλους χαρακτήρας καὶ ἐν οἷς συναντῶμεν συχνάκις τὴν ψυχικὴν ἀνεπάρκειαν, τὴν ὀλιγοφρένειαν, κλπ. Ὅσῳ μᾶλλον διάφοροι εἶναι οἱ μειγνυόμενοι φυλετικοὶ τύποι, ὡς π.χ. λευκοὶ πρὸς μαύρους, τόσο δυσμενεστέρᾳ εἶναι ἡ ἐπίδρασις ἐπὶ τοῦ προϊόντος τῆς μείξεως». (6) Γενικῶς, ἀνθρώπινοι φυλὰι μειγνυόμεναι μεταξύ των τιμωροῦνται ὑπὸ τῆς φύσεως διὰ τὸ ἀφανισμόν των ἀπὸ τὴν ἱστορίαν. Εἶναι πολλὰ τὰ ἱστορικὰ παραδείγματα φυλῶν μισθισῶν ὀλικῶς καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀφανισθεισῶν μετὰ τοῦ πολιτισμοῦ των ἢ φυλῶν μισθισῶν μερικῶς μὲ συνέπειαν τὴν κατὰπτωσιν τῆς ἀγωνιστικῆς των ἰκανότητος, τὴν ἀπώλειαν πολέμων καὶ τὴν μακρὰν ὑποδούλωσιν καὶ δυστυχίαν των. Ὁ Ἑβραῖος Βενιαμὴν Ντισραῆλ διακηρύττει: «Πᾶσα φυλὴ, ἥτις ἀμερίμνος δέχεται ἀναμίξεις τῆς, μέλλει νὰ καταστραφῇ». Ὁ δὲ Ἀδόλφος Χίτλερ ἔλεγεν: «Ἐάν δύναμαι νὰ παραδεχθῶ μίαν θεῖαν ἐντολήν, αὕτη θὰ εἶναι: Πρέπει νὰ διοτηρήται τὸ εἶδος».

Ὁ Διεθνισμὸς, ὡς σημαίνων ἄρισιν τῶν ἐθνικῶν συνόρων καὶ κατάργησιν τῶν ἐθνικῶν διαφοροποιήσεων, ἀποτελεῖ τὴν ἀρίστην προϋπόθεσιν τῆς φυλετικῆς ἀναμειξεως τῶν ἀνθρώπων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, πλὴν τῆς καταρρέυσεως παντὸς πολιτισμοῦ, παντὸς ἰδεώδους καὶ παντὸς ἀνωτέρου συλλογικοῦ πνεύματος, ἀφαιρεῖται καὶ ἡ δυνατότης περαιτέρω ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἀνθρώπου, ἐπιτυγχανομένη βαθμηδὸν διὰ τῆς ἐπικρατήσεως καὶ ἐπιβιώσεως τῶν ἀνωτέρων φυλῶν, ἀπαιτεῖ τὴν ὑπαρξιν διακεκριμένων φυλετικῶν ὀργανισμῶν. Ὁ Γερμανὸς φιλόσοφος Βίλχελμ Βούντ γράφει: (7) «Ὅπως τὸ ἄτομον δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐν ἀπολύτῳ ἀπομονώσει, ἀλλ' ἔχει ἀνάγκην τῆς μετ' ἄλλων ἀτόμων συμβιώσεως, οὕτως ὁλόκληρος ὁ πολιτισμὸς φαίνεται συνδεδεμένος πρὸς τινὰ αὐθόρμητον ἄμιλλον τῶν λαῶν, ἥτις προϋποθέτει τὴν αὐθυπαρξίαν ἐθνικῶν μονάδων».

Αἱ διεθνιστικαὶ ἐπιδιώξεις τοῦ Κομμουνισμοῦ βασίζονται ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς προσπάθειας καταστροφῆς τῶν ἐθνικῶν μονάδων, τῶν φυλετικῶν ὀργανισμῶν καὶ τῶν καθ' ἕκαστα πνευματικῶν πολιτισμῶν, μὲ τελικὴν ἐπιδίωξιν τὴν ἀποκλειστικὴν ἀπομόνωσιν καὶ βελτίωσιν τῶν ὑλικῶν καὶ οικονομικῶν παραγόντων ζωῆς, δηλαδὴ τοῦ Τεχνικοῦ Πολιτισμοῦ. Αἱ κοσμοπολιτικαὶ

τάσεις τοῦ Φιλελευθερισμοῦ ἀφ' ἑτέρου ὀφείλονται εἰς τὸν οικονομικὸν του μανδύαν, τὸν Καπιταλισμὸν, καὶ εἰς τὴν δι' αὐτοῦ ἔξαρσιν τῶν ἀτομικῶν ἐπιδιώξεων. Τὸ Κράτος διὰ τὸν Φιλελευθερισμὸν οὐδεμίαν ἄλλην σημασίαν ἔνχει ἢ τὴν τοῦ προστάτου καὶ ρυθμιστοῦ τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων ἀτομικῶν συμφερόντων. Ἡ διαφορά μετὰ Φιλελευθερισμοῦ καὶ Κομμουνισμοῦ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος ἀδιαφορεῖ διὰ τοὺς ἔθνικους, τούτεστιν Πνευματικὸς Πολιτισμούς, ὁ δὲ δευτέρως ἀντιμάχεται αὐτούς. Ὁ Τεχνικὸς Πολιτισμὸς, ἀντιθέτως, δύναται νὰ προαχθῇ καὶ δι' ἀμφοτέρων τῶν συστημάτων τούτων, καθ' ὅτι βασίζεται ἐπὶ ἐπιστημονικῶν δεδομένων, ἀνεξαρτήτων τοῦ ἐθνικοῦ παράγοντος. Οὐχ ἥττον ὅμως δύναται νὰ εὐδοκιμήσῃ καὶ ἐπὶ ἐθνικοῦ ἐδάφους, καὶ δὴ ὑπὸ ἀσυγκρίτως κοινωφελεστέρᾳ μορφήν. Καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Τεχνικὸς Πολιτισμὸς λαμβάνει ὑπερτέρας τῶν ὑλικῶν δαστάσεις, διὰ τῆς συμβολῆς του εἰς τὴν καλύτεραν διαβίωσιν τῆς Φυλῆς.

Ὁ Διεθνισμὸς καὶ ὁ Ἀτομισμὸς εἶναι δύο ἀντιλήψεις παράλληλοι μὲ κοινὸν ἐχθρικὸν στόχον τὴν Φυλετικὴν Κοινότητα, ἐκπροσωποῦνται δὲ εἰς τὴν Κοινωνιολογίαν ἀντιστοίχως ὑπὸ τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ τοῦ Φιλελευθερισμοῦ. Χάρης ὅμως εἰς τὴν ὑγιή φυλετικὴν ψυχὴν τῶν λαῶν παρέμειναν καὶ τὰ δύο ταῦτα κοινωνικὰ συστήματα πρακτικῶς ἀνεφάρμοστα. Κράτη ἀμιγῶς καπιταλιστικά ἢ ἀμιγῶς κομμουνιστικά οὐδέποτε ἐπέβησαν, παρεισφρησαντος πάντοτε τοῦ ἐθνικοῦ αἰσθήματος εἰς αὐτά. Σήμερον δὲν συναντῶνται ἢ μὴ μόνον ἐθνικοκαπιταλιστικά καὶ ἐθνικοκομμουνιστικά Κράτη, πλὴν βεβαίως τῶν πραγματικῶν ἐθνικοσοσιαλιστικῶν τοιούτων.

Ὁ Διεθνισμὸς καὶ ὡς ἰδέα εἶναι σαφῆ καὶ εἰς τὴν πράξιν θὰ μὲν ἀπραγματοποιήσῃ. Ἡ ἐξέλιξις καὶ ἡ πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητος ἐνισχυεῖ μὲ αὐξοῦσα συνεχῶς ρυθμὸν τὰς ἐθνικὰς ἰδέας τῶν λαῶν, ἀποδεικνύεται δὲ ἀβάσιμος ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης διὰ τῶν βελτιωμένων ἐπικοινωνιῶν μεταξύ τῶν λαῶν τείνει πρὸς ἐξάλειψιν τῶν συνόρων. Ὁ καθηγητὴς Κ. Σπετσιέρης γράφει: «Τὸν Μεσαίωνα, μὲ τὰ δυσχερῆ μέσα συγκοινωνίας ὑπῆρχεν ἐνότης πολιτισμοῦ. Τὸν 20ὸν αἰῶνα, παρὰ τὴν ἀνάπτυσιν τούτων, ἔχομεν ἐπίτασιν τοῦ ἐθνικισμοῦ». Προσθέτει δὲ: «Ἡ ἐθνικὴ δύναμις εἶναι ἡ ἰσχυροτέρα πραγματικῆς ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας».

Ἐνῶ ὁ 18ος αἰὼν ὑπῆρξεν ὁ αἰὼν τῆς ἐξάρσεως τοῦ ἀτόμου, τῆς ἐλευθερίας τούτου καὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Φιλελευθερισμοῦ, καὶ ὁ 19ος αἰὼν ὑπῆρξεν ὁ αἰὼν τοῦ ὕλισμου καὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Κομμουνισμοῦ, ὁ 20ὸς αἰὼν ἀποτελεῖ τὴν χρονικὴν ἔναρσιν τοῦ συνειδητοῦ ἐθνικισμοῦ. Ἀπόδειξις τούτου ἀποτελοῦν οἱ δύο παγκόσμιοι πόλεμοι, οἵτινες ἐγένοντο κατὰ τὸ πρῶτον τοῦ ἡμισυ ὡς καὶ ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἐθνοκοσσοταλισμοῦ καὶ τοῦ Φασισμοῦ. Ὁ Μπάουερ τονίζει: «Ἡ μέλλουσα κοινωνικὴ ἐξέλιξις θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ὀλοκλήρωσιν τῆς ἰδέας τοῦ ἔθνους, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἐξάλειψίν της».

(Ἀκολουθεῖ)

(6) Κ. Γαρδίκας «Ἐγκληματολογία», 1948, σελ. 181.

(7) Β. Βούντ «Σύστημα Φιλοσοφίας», Ἀθήναι, σελ. 214.

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

(Κράτος Τάξεως Δικαιοσύνης και Ίσχύος)

• Συνέχεια εκ της 2ας σελίδος

Εάν η ελευθερία είναι δικαίωμα παντός πραγματικού ανθρώπου, και όχι αυτού του ακαθορίστου ανθρωπίνου ομοιώματος, τότε το Έθνικόν Κράτος είναι υπέρ της Ελευθερίας. Αλλά υπέρ μιας σοβαράς ελευθερίας, της ελευθερίας του κράτους και του ατόμου εν τῷ κράτει. Διότι, κατά την ολοκληρωτική θεωρίαν τα πάντα κείνται εν τῷ κράτει και τίποτε το ανθρωπίνον και το πνευματικόν, πού έχει αξία δεν υπάρχει εκτός του Κράτους.

Αντιθέτως πρὸς τὴν δημοκρατίαν, ἡ ὁποία εἶδε τόσο στενά τὴν προοδευτικὴν κίνησιν τῆς ἱστορίας, ὥστε νὰ υποβιάσῃ τελικῶς αὐτὴν εἰς τὴν πάλῃ τῶν τάξεων, τὸ Ἐθνικὸν Κράτος ἐν τῇ ἐνότητι του συγχωνεύει τὰς τάξεις εἰς ἓνα ἐνιαῖον οικονομικὸν καὶ ἠθικὸν σύνολον, ἐπομένως δὲν ἀφήνει ἔξω ἀπὸ αὐτὸ κανένα σχηματισμὸν, εἴτε κόμμα λέγεται οὗτος, εἴτε σύλλογος, εἴτε ὀργάνωσις, εἴτε συνδικάτον, εἴτε συνεταιρισμὸς.

Αλλά, ἐὰν ταῦτα φρονεῖ καὶ πράττει τὸ Ἐθνικὸν Κράτος, τὰς δικαίας κοινωνικὰς ἀξιώσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ συνδικαλισμὸς καὶ ὁ σοσιαλισμὸς ἠντλήσαν τὴν ὑπαρξίν των, τὰς ἀναγνωρίζει καὶ τὰς θεορατεῖ διὰ τοῦ συνεταιριστικοῦ συστήματος, ὅπου ὅλα τὰ συμφέροντα συνδιαλλάσσονται μέσα εἰς τὴν κρατικὴν ἐνότητα.

Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος ἀντιτίθεται πρὸς τὴν δημοκρατίαν, ἡ ὁποία θεοποιεῖ τὰς πλασματικὰς πλειοψηφίας, αἱ ὁποῖαι καταβιβάζουν τὸν λαὸν εἰς ἐπίπεδα καὶ ἀντιλήψεις ποσοτικὰς. Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος δὲν πιστεῖε ὅτι ὁ ἀριθμὸς δύναται νὰ διευθύνῃ τὴν κοινωνίαν. Ἀρνεῖται ὅτι ὁ ἀριθμὸς δύναται νὰ κυβερνᾷ χάρις εἰς μίαν περιοδικὴν λαϊκὴν ἐπιμηγορία. Οὔτε νομίζει ὅτι ἐν ἐξωτερικὸν μηχανικὸν γεγονός, ὡς ἡ καθολικὴ ψηφοφορία, δύναται νὰ ἰσοπεδώσῃ τοὺς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἡ ἀνισότης ἀποτελεῖ νόμον ἀκατάλυτον καὶ γόνιμον πραγματικότητα.

Ἡ πολιτικὴ ἰσότης εἶναι ἓνα ἀνόητον δημοκρατικὸν ψεῦδος. Ὅπως ἀκατανόητον παραμένει τὸ ὁμαδικὸν ἀνεύθυνον τῶν ψηφίζοντων κακῶς κακοῦς ἀντιπροσώπων. Ἀλλὰ ἀφοῦ τὸ Ἐθνικὸν Κράτος ἐπιτρέπει ὅλα τὰ ἄλλα οὐσιαστικὰ δικαιώματα εἰς τὸν πολίτην καὶ τὸν ἐξυπηρετεῖ ποικιλοτρόπως τὸσον διὰ τὰς ὕλικας, ὅσον καὶ διὰ τὰς πνευματικὰς του ἀνάγκας, τὸ Ἐθνικὸν Κράτος δικαίως θεωρεῖ ἑαυτὸ λαϊκὸν καὶ σοσιαλιστικόν. Ἐφ' ὅσον δὲ ὡς ὑπερτάτην ἰδεολογικὴν ἀξίαν καὶ σκοπὸν ἔθεσε τὸ Ἐθνος, τότε εἶναι καὶ κράτος ἐθνικιστικόν.

Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος δὲν ὁμοιάζει καθόλου μετὰ τὰς ἀπολύτους μοναρχίας, ὑπὸ τὸ πλέγμα τῶν ὁποίων ἄτομα καὶ ὁμάδες συνθλίβονται, ὑποφέρουν καὶ σιωποῦν. Κράτος καὶ λαὸς εἶναι εἰς διαρκῆ ἐπαφὴν καὶ

συνεργασίαν. Οὐδέποτε αἱ ἀνάγκαι τοῦ λαοῦ ἐξυπηρετοῦνται καλλίτερον, παρὰ ἐντὸς τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους, διότι αὐτὸ δὲν ἀρκεῖται εἰς τὸν ρόλον τοῦ παρατηρητοῦ, τοῦ ἐλεγκτοῦ, τοῦ καταχωρητοῦ τῶν κοινωνικῶν φαινομένων, ρόλον, τὸν ὁποῖον προσιμῶς ἢ δημοκρατία, ἀλλὰ ρυθμίζει, ἐμψυχώνει, ὑποδεικνύει καὶ βοηθεῖ ἀνά πᾶν βῆμα τὴν κοινωνίαν.

Θὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι αἱ δημοκρατίαι δίδουν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν αὐταπάτην τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας. Ἀλλὰ ἡ πραγματικὴ κυριαρχία ἐδράζεται συνήθως ἐπὶ ἄλλων δυνάμεων, δυνάμεων συχνὰ μυστικῶν καὶ ὀπωσθήποτε ἀνευθύνων. Δὲν εἶναι δυνατόν οἱ λαοὶ σήμερον νὰ ἀρκοῦνται εἰς τοιοῦτου εἶδους σκιώδη ἀνταλλάγματα, ὅταν τόσαι ἀνάγκαι των ζῶνται, ἀνάγκαι ἠθικαί, πνευματικαί, ὕλικαι παραμένουν ἀδερᾶ-πευτοι ἐκ μέρους τῆς δημοκρατίας.

Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος θέλει νὰ εἶναι ἰσχυρῶς ὀργανωμένον καὶ νὰ βασίζεται ἐπὶ εὐρείας λαϊκῆς βάσεως. Διὰ τῆς διεσπαστικῆς του μέσα εἰς ὅλας τὰς τάξεις, τὰ σκεπόμενα, τὰ ἄτομα καὶ τὰς ὁμάδας πού ὀργανώνονται καὶ ἐξυπηρετεῖ, τὸ Ἐθνικὸν Κράτος συνδέεται στενῶτα μετὰ ἑκατομύρια ἀνθρώπων, τὰ ὁποῖα τὸ αἰσθάνονται καθημερινῶς, τὸ πιστεῖουν ἀπολύτως, τὸ ἀκολουθοῦν πιστῶς. Πῶς λοιπὸν ἓνα τοιοῦτον κράτος θὰ παραλληλισθῇ μετὰ μιά δικτατορία ἢ μίαν ἀπολυταρχικὴν μοναρχίαν;

Χωρὶς ἄλλο τὸ Ἐθνικὸν Κράτος δὲν ἔχει καμιά σχέση μετὰ τὰς ἀπολυταρχίας. Ἀσφαλῶς ἐν τῇ ὀργανώσει τοῦ ἔθνους περιορίζει τὰς θλιβεράς ἐλευθερίας τοῦ ατόμου, ἀλλὰ ἀφήνει ἀρκετὰ περιθώρια χρησίμων ἐλευθεριῶν καὶ ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ θεωρῇ, ὡς μίαν ἐθνικὴν καὶ παραγωγικὴν δύναμιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος, ὅπως εἰς τὸ πολιτικὸν πεδὸν ἐπιχειρεῖ διὰ νὰ λύσῃ προβλήματα προκαλούμενα ἀπὸ τὴν ὑπαρξίν τῶν κομμάτων καὶ νὰ σώσῃ τὸ ἔθνος ἀπὸ αὐτὰ, ἔτσι καὶ ἐπὶ τοῦ οικονομικοῦ ἐπιχειρεῖ, διὰ νὰ ρυθμίσῃ σχέσεις καὶ νὰ ἐναρμονίσῃ συμφέροντα χάριν τῆς προαγωγῆς τοῦ λαοῦ, εἰς ἀνώτερα βιοτικὰ ἐπίπεδα.

Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος εἶναι ἀπόκτημα τῶν πολιτικῶν λαῶν, τῶν ὁποίων αἱ ἀνησυχίαι δὲν ἰκανοποιοῦνται ἀπὸ τὴν δημοκρατικὴν κατάχρησιν τῆς ἐξουσίας, οὔτε ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν εὐθύνης τῶν πολιτικῶν τοῦ ἔθλου, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ ἔθνους, οἱ ὁποῖοι σὺν τοῖς ἄλλοις διατηροῦν τὸ Κράτος ἄγρυπνον καὶ ἔτοιμον πρὸς ἀμυναν ἢ ἐπίθεσιν, ὅταν τὰ ἐθνικὰ του συμφέροντα διακυβεύονται.

Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος θεωρεῖ τὸν πόλεμον ὡς συνεπαγόμενον θυσίας καὶ δεινὰ παντοῖα, ἀλλὰ καὶ ὡς χαλκιδόοντα τὴν ἀνθρωπίνην ἐνεργητικότητα καὶ σφραγίζοντα μετὰ σφραγίδα εὐγενείας καὶ δόξης τοὺς λαοὺς, πού γνωρίζουν νὰ τὸν ὑπομένουν καὶ νὰ τὸν ὑπερνεύουν.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΤΑΡΑΧΑΣ ΤΟΥ ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ

Δὲν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν φυλετικῶν διακρίσεων ἢ το ἀπαραίτητος καὶ ἡ κλοπὴ ὑποδημάτων, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐπιβιβάζεται ὁ ἀνωτέρω εἰκονιζόμενος νέγρος.

Ο ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ ΤΩΝ ΒΙΕΤΚΟΓΚ

Ἐνας ἀποκεφαλισθεὶς Νοτιο-βιετναμέζος. Ἄλλη μία φιλερηνικὴ πράξις τῶν λαοκρατῶν ἀνταρτῶν Βιετκόγκ, τῶν ὁποίων τὰ δημοκρατικὰ τραγούδια πλεῖ ἢ «Λέσχη τοῦ Βιβλίου».

ΚΟΜΜΑ

4ης

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Η ΕΝΟΤΗΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΟΦΡΟΝΩΝ

ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Ἕλληνες, ἐνταχθῆτε εἰς

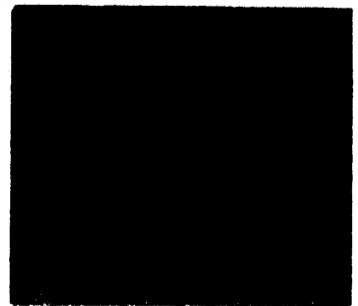
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ

Μόνον ἠνωμένοι θὰ δώσωμεν τὸ συντριπτικὸν πλήγμα κατὰ τοῦ μπολσεβικισμοῦ καὶ τῶν συνοδοιπόρων του.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΠΑΤΣΙΛΙΝΑΚΟΥ	Πανεπιστημίου 47
ΚΟΡΝΑΡΟΥ	Σταδίου 36
ΕΣΤΙΑΣ	Σταδίου 38
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ	Σταδίου 40

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 30

ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΜΕΤΑΞΑΣ

(Αποσπάσματα εκ λόγων του άειμίστου άρχηγού)

ΠΕΡΙ ΤΥΠΟΥ

ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ

Άλλ' άς έλθωμεν τώρα, κύριοι, εις μίαν άλλην έννοιαν: Είπαν ότι ο Τύπος είναι το μέσον, διά του οποίου ο Έλλην εκφράζει ελευθέρως τους στοχασμούς του. Τπήρξε δέ και άρθρον του Συντάγματος, διά του οποίου έδίδετο το δικαίωμα αυτό εις τον Έλληνα, το δικαίωμα δηλαδή να εκφράζη ελευθέρως τους στοχασμούς του. Παρουσιάσθη ο Τύπος και είπεν, ότι το όργανον αυτό, διά του οποίου ο Έλλην θα εκφράζη τους στοχασμούς του, είμαι εγώ ο Τύπος. Άρα θα έγω το δικαίωμα της ελευθεροτυπίας.

Άλλά τι γίνεται εις την πραγματικότητα; Γράφουν πολλοί Έλληνες τους στοχασμούς των και τους στέλνουν εις τας έφημερίδας. Άλλά... δέν τους βλέπουν γραμμένους εις τας έφημερίδας. Πράγματι ο ιδιοκτήτης ή ο διευθυντής της άσκει... μίαν αυστηροτάτην λογοκρισίαν επί των στοχασμών των άποστελλομένων εις την έφημερίδα υπ' εκείνον οι όποιοι κατά το Σύστημα έχουν το δικαίωμα να εκφράζουν ελευθέρως τους στοχασμούς των. Και δημοσιεύουν αι έφημερίδες ό,τι από τους στοχασμούς των Έλλήνων τους άρέσει. Μάλιστα δέ δημοσιεύουν και έπίτηδες έξ αυτών όσους είναι κομικοί διά να γελοιοποιήσουν τους στοχασμούς των ούτω ελευθέρως στοχαζομένων Έλλήνων. Έκείνοι, λοιπόν, οι όποιοι πράγματι είναι ελεύθεροι να εκφέρουν ελευθέρως τους στοχασμούς των είναι οι ιδιοκτήται και διευθυνταί των έφημερίδων, ένιστε δέ και μερικοί συντάκται, διότι το πλήθος των συντακτών δέν δύναται να εκφέρει ελευθέρως τους στοχασμούς του. Περί αυτού είμαι άπολύτως βέβαιος. Ούτε τας πληροφορίας σας πολλάκις δέν δύνασθε να δημοσιεύσετε, αν ο διευθυντής σας δέν θέλη. Όποτε τι όργανον προς εκπλήρωσιν του ώρισμένου άρθρου του Συντάγματος είναι ο Τύπος;

ΑΝΑΓΚΗ ΕΠΙΒΟΛΗΣ ΕΛΕΓΧΟΥ

Σε μένα έτυχε και θα έτυχε βέβαια και σε σας πολλές φορές πού πήγαινα πεζός στους δρόμους των Άθηνων, στίς γιορτές ιδίως, εις τα κεντρικά μέρη, να βλέπω όλόγυρα από ένα άμάξι κόσμο και επάνω στο άμάξι έναν άνθρωπο πού ερητόρευε και παρουσίαζε διάφορα αντικείμενα, σκονάκια, σαπουνάκια, γυατρικά θυματουργά, πού κρατούσε στα χέρια του για να καταφέρη τους διαβάτας να τα αγοράσουν — θα σας παρακαλέσω να μη με παρεξηγήσετε για την παρομοίωσι πού κάνω — γιατί όφειλω να σας πω ότι τους ρήτορας αυτούς του κόρρου τους άκουα με μεγάλη προσοχή. Γιατί σ' αυτούς τους ανθρώπους πολλές φορές έβρηκα μεγάλες ρητορικές ικανότητες, πού σπανίως ηβρα και στη Βουλή άκούα. Είναι να τους θαυμάζη κανείς πώς προσφέρουν το εμπόρευσμά των, πώς το παριστάνουν, πώς εκθειάζουν τις ιδιότητές του, πώς ψυχολογούν τον κόσμο, πώς καταλαβαίνουν από τη φυσιογνωμία εκείνον πού θα αγοράση τα γυατροσόφια των. Άν υποθέσωμεν ότι αυτός ο άνθρωπος με τη δεινή του ρητορική τέχνη, αντί να προσφέρει άθωα, παρουσιάζει δηλητηριώδη ή βλαπτικά πράγματα για τον κόσμο δέν θα έπρεπε ή άστυνομική άρχή να τον πιάσει; Και πώς, κύριοι, αν σεις θελήσετε τα μέσα αυτά πού έχετε, τα δημοσιογραφικά, τα όποια εν αναλογία με αυτά πού σας είπα είναι βέβαια τεράστια, πώς, αν σεις θελήσετε να παρουσιάσετε με τον καθημερινό Τύπο πράγματα επιβλαβή για τον κόσμο, πράγματα έρεθιστικά, δηλητηριασμένα, πράγματα πού ήμπορούν

τον κόσμο να τον κάνουν ήμπαράφρονα από την έξαψιν των κακιών και των παθών και των άλλων κακών ένστίκτων, πώς είναι δυνατόν, κύριοι, να την έχετε αυτήν την ελευθερίαν;

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Μας είπαν ότι περιορίσαμε την ελευθερίαν του Τύπου, διότι έμποδίσαιμε μερικάς έφημερίδας να πορογραφούν, διότι ήμποδίσαιμε μερικάς έφημερίδας να κατακηλιδώνουν την υπόληψιν άρχόντων, ιδιωτών και των οικογενειών των, να μη αφήνουν τίποτε όρθιον εις τον τόπον και διότι κατευθύναιμε τον Τύπον, όπως και αυτός έξυπηρετήση το ένθικόν συμφέρον και το σύνολον του τόπου. Και όφειλω να όμολογήσω, ότι ο Τύπος προθύμως μας ήκολούθησεν. Άπόδειξις δέ τούτου είναι, ότι ούδεμία έφημερίς επαύθη μέχρι σήμερα και ούδεις δημοσιογράφος μέχρι σήμερα έστάλη εις τας φυλακάς και εις τα δικαστήρια. Όλοι αι έφημερίδες εργάζονται καλύτερα από πριν, απολαμβάνουν καλύτερα από πριν και έξυπηρετούν την κοινωνίαν πολυ καλύτερα από πριν. Δέν είναι αυτό πραγματική ελευθερία του Τύπου, πειθαρχημένη ελευθερία;

Και θα σας αναφέρω ένα πράγμα: Υποθέσατε, ότι έφίτος περι το Πάσχα, όταν είχεν εκραγή ή διεθνής θύελλα και κατηνύνετο πλέον προς την Ελλάδα, αντί να έχομεν την πειθαρχημένη ελευθερίαν, την όποιαν έχομεν εις την κοινωνίαν, είχομεν εις τον Τύπον την ελευθερίαν, την όποιαν είχε πρότερον. Υποθέσατε, ότι ευρισκόμεθα πέντε χρόνια πίσω, με την κοινωνίαν και τον Τύπον, όπως ήσαν τότε, φαντάζεσθε ποια συμφορα θα έπήρχοντο εις την Ελλάδα με τους διαπληκτισμούς του Τύπου, με τους προπαγανδισμούς υπέρ της μίας ή της άλλης δυνάμεως, με τας άλλας κατηγορίας, την στιγμήν, κατά την όποιαν ή τύχη της Πατρίδος εκρέματο από μίαν κλωστήν; Άλλά άκριβώς έπειδή είχαν καταργηθή οι τούτου είδους άναρχισμοί και διότι ευρέθημεν όλοι πειθαρχημένοι, όλοι άρρασιωμένοι εις την ιδέαν της Πατρίδος, δι' αυτό ήδυνήθημεν περι το Πάσχα, ήδυνήθη ή Ελλάς περι το Πάσχα να έξέλθη όχι μόνον άλώβητος από πάσης άπόψεως ύλικής, αλλά και από ήθικής άπόψεως άλώβητος και με το κεφάλι ύψηλά και υπερέφανα. Βέβαια το κερστώσ της 4ης Αύγουστου θα σπέρματα έχει αυτό το αυτο μέσα του, έξέλιξιν ή όποια θα προσέλθη από τας ίδιαις αυτού άρχάς και τους κανόνες, οι όποιοι το έδημιούργησαν και το διέπουν. Διότι είναι κερστώσ δυναιμικόν, ή δέ δύναμις του είναι δύναμις ολοκληρού του Έθνους. Και έτσι θα προχωρήσωμεν.

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΟΤΗΣ

Δέν πρέπει να άπατώμεθα. Η Εύρώπη ή θα σωθή όλόκληρος οικονομικώς και έκπολιτιστικώς, ή θα άπωλεσθή όλόκληρος. Καμιά Χώρα της Εύρώπης δέν θα διαφύγη την τύχην όλων άλλων.

Η Εύρώπη, άποτελέσασα διά μέσου των τελευταίων αιώνων εν σύνολον, από άπόψεως πολιτισμού, άπετέλεσε κατά τα τελευταία εκατόν έτη, χάρις εις την

τεραστίαν ανάπτυξιν των μέσων της συγκοινωνίας, και εν σύνολον, από άπόψεως οικονομικής. Ο μέγας πόλεμος, υπήρξεν ό,τι ο Πελοποννησιακός πόλεμος διά την άρχαίαν Ελλάδα. Εάν οι Εύρωπαίοι έννόσωμεν τούτο και έξαγάγωμεν έξ αυτού τα άναγκαία συμπεράσματα, τότε ή Εύρώπη θα βαδίση προς νέαν άναγέννησιν, ως εν σύνολον. Εν τω συνόλω τούτω θα εύρη την ευημερίαν αυτού εν έκαστον εκ των μελών της, και αι μεταξύ των διαφοραί δέν θα είναι παρά διαφοραί ένθικης καταγωγής. Δέν νομίζω, έπομένως, ότι δύναται να σχηματισθώσιν εν τη άναγεννωμένη Εύρώπη, όργανικά αυτής μέλη, άποτελούμενα εκ διαφόρου ένθικότητος στοιχείων. Μία, παραδείγματος χάριν, Βαλκανική Όμοσπονδία, δέν θα έχη πλέον λόγον ιστορικόν ύπάρξεως. Βαδίζομεν προφανώς εις Εύρωπαϊκήν Όμοσπονδίαν, ή όποια κατέστη και έπιβλητική άνάγκη διά την Εύρώπην, διά να δυνηθή αυτή να ζήση εν μέσω του παγκοσμίου άνταγωνισμού και έναντι κολοσσιαίων οικονομικών δυνάμεων, αιτινες σχηματίζονται και έδραιοϋνται έξω αυτής. Έκαστον των Εύρωπαϊκών ένθων θα εισφέρει τον όβολόν του εις τιαύτην Εύρωπαϊκήν Ένωσιν, και ή άμίλλα μεταξύ των θα είναι του λοιπού, άμίλλα άξία του εισφερομένου όβολου.

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ

ΤΗΝ «4^η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ»

Υποστηρίζετε

μίαν προσπάθειαν Έθνικήν

ΠΑΛΑΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ναί, κ.κ. Δημοκράται! Γνωρίζομεν ότι κάποτε θα μας φωνάξετε να σώσωμεν ήμεις την Ελλάδα! Γνωρίζομεν ότι, όταν έλθη ή στιγμή της άπογνώσεως, προς ήμάς θα στραφήτε! Σεις θα έχετε διαλύσει το Κράτος. Σεις θα έχετε αύδήσει τον Κομμουνισμόν. Και όταν—θάττον ή βράδιον—ούτος κρούση την θύραν της άνταρσίας ή της έκλογικής έπιτυχίας, γνωρίζομεν κ.κ. Δημοκράται, ότι ήμάς θα έκλιπαρήσητε να σώσωμεν την Πατρίδα. Εις κάθε κρίσιμον στιγμήν του Έθνους, εις κάθε έσωτερικόν ή έξωτερικόν κλυδωνισμόν του Κράτους, ύψώνετε άνήμποροι τα χέρια. Και καλείτε ήμάς, τους εκπροσώπους της ολοκληρωτικής Βουλήςσεως του Έθνους, να σώσωμεν την Πατρίδα. Έστε βέβαιοι όμως, κ.κ. Δημοκράται, ότι την μοιραίαν αυτήν ώραν δέν θα μνησικακήσωμεν έναντιόν σας. Θα σας συγχωρήσωμεν και θα αναλάβωμεν το άνιαρόν έργον της άσπλήσεως του Κράτους μας από τας άκαθαρσίας σας. Αυτό δέ θα το κάνωμεν, όχι από οίκτον προς σας, αλλά από άγάπην προς την Πατρίδα.

Άλλά έστε βέβαιοι και διά κάτι άλλο, κ.κ. Δημοκράται: Δέν πρόκειται να άναμείνωμε την μοιραίαν μόνον ώραν δια να έλθωμεν. Είτε τώρα το θέλετε, είτε δέν το θέλετε...

ΑΤΥΧΙΑΙ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΤΗΣ «ΑΥΓΗΣ»

Ο «ιστορικός» κ. Τάσος Βουρνάς ήσυχολήθη πάλιν με την 4ην Αύγουστου και εις ένα περισπούδαστον άρθρο του έγραψεν ότι:

«...Σε μία εποχή πού την Ελλάδα κυβερνούσε το στυγνόν καθεστώς του Μεταξά και κάθε συνηγορία υπέρ της συνεργασίας των Βαλκανικών λαών θεωρούταν ένθικόν έγκλημα...».

Μα τέλος πάντων κ. Βουρνά άγνοείτε, ότι επί Μεταξά ιδρύθη ή Βαλκανική Συνεννόησις, της όποιας πρόεδρος ήτο ο ίδιος ο Μεταξάς και εις την όποιαν περιελαμβάνοντο ή Ρουμανία, ή Γιουγκοσλαβία, ή Τουρκία και ή Ελλάδα.

Καλόν είναι να διαβάσετε κάπου-κάπου και όλίγην ιστορίαν, ώστε αι μπουρμπουλήθραι σας να μη συγκρούωνται τόσοσιν χονδροειδώς με την αλήθειαν.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΓΑΤΟΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

ΠΡΟΣ ΑΠΕΚΤΗΣΕΝ Η ΕΛΛΑΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

‘Ο «ιστορικός» Γάτος διαφωνεί με τὸν ἀρχηγὸν τοῦ κινήματος τῆς 3ης Σεπτεμβρίου 1843 Δ. Καλλέργη καὶ με τὸν μέγαν ἱστορικὸν Κ. Παπαρρηγόπουλον

Νὰ ἐπέμβῃ ἀμέσως ὁ εἰσαγγελεὺς πρὸς πάταξιν τοῦ ὠργανωμένου ψεύδους, με τὸ ὁποῖον ὁ δημοκρατικὸς τύπος ἐξαπατᾷ καὶ ἀφιονίζει τὸν λαὸν

‘Η «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ» (ἡ ὁποία παρουσίασεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τὰς πυροσβεστικὰς ἀντιτάξεις ὡς... «εὐρωαρισμένα με προτεταμένα τὰ μυδραλλιοβόλα τους!») ἐδημοσίευσεν ἕνα βαρὺδουπον ἄρθρον σχετικὸν με τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα τοῦ 1843. ‘Ο «ιστορικός» τῆς, ἀκούων εἰς τὸ ὄνομα Γάτος, ἀνεφέρθη εἰς τὰς λεπτομερείας ἐκείνου τοῦ πραξικοπήματος, πού σὰν ἀποτέλεσμα εἶχε τὴν παραχώ-

ρησιν ὑπὸ τοῦ βασιλέως ‘Οθωνος ἐνὸς συντάγματος. Τίτλος τοῦ «ιστορήματος» ἦτο «‘Ο λαὸς παίρνει με τὰ σπαθὶ τοῦ ἀπὸ τὸν ‘Οθωνα τὸ σύνταγμα». ‘Ημεῖς θὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς τὸ νὰ παραθέσωμεν τὰ γεγονότα τῆς 3ης Σεπτεμβρίου 1843 ὅπως τὰ ἐφαντάσθη ὁ κ. Γάτος ἀφ’ ἐνός, καὶ ὅπως τὰ ἔγραψεν ἡ ‘Ιστορία ἀφ’ ἑτέρου, διὰ νὰ ἀντιληφθῇ ὁ ἀναγνώστης τὸν τρόπον με τὸν ὁποῖον ὁ... λαὸς πήρε τὸ σύνταγμά του!

ΤΙ ΕΦΑΝΤΑΣΘΗ Ο ΓΑΤΟΣ

(ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ 4.9.65)

‘Η νύχτα εἶναι γιομάτη ἀστέρια καὶ τὸ φεγγάρι ὀλόλαμπρο... Πίσω ἀπὸ τὸ βράχο τῆς ‘Ακρόπολης βροντᾶει τὸ καρνοφύλι καὶ λαμπυριάζει ὁ τόπος. Στὶς κορφὲς τῶν λόφων ἀνάβουν οἱ πρῶτες συνθηματικὲς φωτιὲς ἀπ’ ἀνθρώπους τοῦ Μακρυγιάννη. Τὴν ὥρα κείνη κοντὰ μεσάνυχτα μιὰ βροντερὴ φωνὴ σκίζει ξαφνικὰ τὴ γαλήνη τῆς νύχτας. Δύο ἀπόμαχοι γέροιο ἀγωνιστὲς ἔχουνε σκαρφάλασει στὸν Παρθενῶνα, κεῖ στὸν ὄξω βράχο τοῦ ‘Ερεχθείου καὶ κάνοντας τὰ χέρια τους χωνὶ καλοῦνε τὸν λαὸ νὰ σηκωθεῖ!

—‘Εθνοσωλέψη!!
—Σύνταγμα!!
—Φωτιά καὶ σίδερο στοὺς Μπαβάρους!!

‘Η κοιμισμένη ‘Αθήνα ἀναπρανίζεται. ‘Ο στρατῶνας ξυπνάει. ‘Η ‘Ελλάδα σηκώνεται ὀλόρθα... Οἱ φαντᾶροι ξυπνᾶνε ἀλαφιασμένοι. Τρέχουνε δαιμονισμένα, συγυρίζουνε χωρὶς ἄργητα, παίρνουνε τὰ ντουφέκια... Πρῶτος ἐπᾶνω στὸ ἀλόγο του προχωράει ὁ Καλλέργης. Τὸ μακρὺ του ξίφος, καθὼς εἶναι γυμνὸ καὶ στητὸ λαμπυρίζει στὸ δυνατὸ φεγγάρι τῆς νύχτας. ‘Ακολουθεῖ ὁ οὐλαμὸς τῶν ἐπιλέκτων, λάβαρα, σημαίες, σαλπικτικές. ‘Απὸ κοντὰ βαδίζουν οἱ φάλαγγες τοῦ στρατοῦ κι’ ἀνάμεσά τους μέχρι πίσω-πίσω στὸ βάθος ὁ λαὸς. Οἱ πόρτες ἀνοικοκλείουν καὶ ὀγκώνουν τὴν ἀνθρωποθάλασσα. Τὰ παραθύρια ἀνοίγουν διαπλάτα καὶ στέλνουν εὐχὲς καρδιακὲς καὶ φρεσκοκομμένο βασιλικό. Στὰ μπαλκόνια κρεμᾶνε γαλανόλευκες σημαίες. ‘Ο ΛΑὸς ΠΡΟΧΩΡΕΙ!!! ὁ στρατὸς προχωρεῖ!! Οἱ ζητωκραυγὲς γιὰ τὸ σύνταγμα καὶ τὴν ‘Εθνοσωλέψη σκίζουν τὴν νύχτα. Πολλοὶ τραγουδᾶνε τὴν Μασσαλιώτιδα, θούρια, κλέφτικα τραγούδια... ‘Ο Καλλέργης κυττάζει τὰ συνθήματα πού νεολαῖοι πατριῶτες ἔχουνε γράψει στὰ μάρμαρα με μπογιὰ κόκκινη. Κυττάζει τὶς σκορπισμένες ἐπαναστατικὲς προκηρῦξεις...»

ΤΙ ΕΓΡΑΨΕΝ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

(ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ — ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ — ΤΟΜΟΣ ΣΤ’ ΣΕΛΙΣ 186, 195)

«Τὰ γεγονότα τῆς 3ης Σεπτεμβρίου ἐξειλίχθησαν, ἐν ὀλίγοις, ὡς ἑξῆς: ‘Ο κυρίως ἀρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκείνης ἦτο ὁ κρυπτόμενος καὶ ἐντέχνως ραδιοῦργων Λαΐων, πού εἶχε ὡς ὄργανον τὸν ‘Ανδρέαν Λόντον, θερμὸν ὀπαδὸν τοῦ «ἀγγλικῆς» κόμματος. ‘Εζήτει πρὸς τὸ καλὸν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ τὸ σύνταγμα ἢ ‘Αγγλία; ‘Οχι, φυσικά. ‘Αλλ’ ἀπλῶς, διότι βλέπουμε τὸν ‘Οθωνα μᾶλλον πρὸς

τὴν Ρωσίαν ἀποκλίνοντα, ἐνόμισεν ὅτι με κυβερνήσεις πού ἀπορρέουν ἐκ βουλῆς θὰ ἦτο ἀδύνατος ἡ ἐπικράτησις τῆς ἐπιρροῆς μιᾶς καὶ μόνης δυνάμεως... Εἰργάσθη πρὸς παροχήν τοῦ συντάγματος ἡ ‘Αγγλία διὰ νὰ διασπᾶται τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις, διὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὴν προσοχήν τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ πράγματα, διὰ νὰ δημιουργήσῃ ἐσωτερικὰς ἐριδας, ἀντεγκλήσεις καὶ ἐσωτερικοὺς ἀγῶνας. Αὐτὸ καὶ μόνον ἐζήτει με τὸ σύνταγμα. Τοῦτο δυστυχῶς καὶ ἐπέτυχε καὶ καθόλου δὲν ἐνδιεφέρετο περὶ τῶν φιλελευθέρων δογμάτων, διότι ὑπὸ τὸ πρόσχημα αὐτῶν διέπραξε τὸ φοβερότερον αἵσχη τὸ δεσποτισμοῦ...»

«Πράγματι, σύμφωνα με ὅσα διηγήθη εἰς τὸν Ν. Δραγοῦμην ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως Δ. Καλλέργης (ὁ Δραγοῦμης τὰ συμπεριέλαβεν εἰς τὰς «‘Ιστορικὰς ἀναμνήσεις του») μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν, κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, ἐλάχιστοι πολῖται ὑπῆρχον: «‘Εξεληθὸν τὸ μεσονύκτιον τοῦ θεάτρου—διηγείται ὁ Καλλέργης—μετέβην εἰς τὸ Μεταξὰ καὶ τοῦ Λόντου ἵνα λάθω ὀδηγίαν, ἀλλὰ καὶ οἱ δύο εἶχαν νομίσει ἀσφαλέστερον νὰ διανυκτερεύσωιν ἀλλοχού. ‘Αποτυχῶν δὲ ἐπορεύθη εἰς τὸ Μακρυγιάννη, ὅστις καθ’ ἃ με εἶχε διαβεβαιώσει, ἐμελλεν ἄγων ὑπερηφάνως πικρὰς φάλαγγας πολιτῶν νὰ περικυκλώσῃ ἐν θριάμβῳ τὸ παλάτιον. ‘Αλλὰ τί εἶδον; Εἶδον αὐτὸν φοροῦντα ἀντὶ περικεφαλαίας νικτερηνήν σκούφιαν. ‘Αποτυχῶν δὲ καὶ ἐνταῦθα περιήλθον τὴν πόλιν καὶ πλὴν τῶν χωροφυλάκων ΟΥΔΕ ΨΥΧΗΝ ΓΕΝΝΗΤΗΝ ΑΠΗΝΗΤΗΣΑ. ‘Οθεν ἀπορῶν τί νὰ πράξω διημθύνθη πρὸς τὸν στρατῶνα, ὅπου εἶδον μὲν ἔτοιμον τὸ τάγμα, ἐξηκολούθουν ὁμως νὰ ἀμνηχανῶ καὶ, ἐπὶ τέλους, χωρὶς νὰ πολυσυλλογισθῶ ἐτραυλίσα ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις καὶ ἀνασπάσας τὸ ξίφος ἀνεφώνησα: «Ζήτω τὸ σύνταγμα». Οἱ στρατιῶται ἀφαρπασθέντες ἀνέκραξαν καὶ αὐτοὶ: «Ζήτω τὸ σύνταγμα». Καὶ εἶτα διαβάντες διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Αἰόλου καὶ εἶτα τῆς τοῦ ‘Ερμού κατεσκηνώσαμεν ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν ἀνακτόρων.»

‘Η ΣΙΩΠΗ ΚΑΙ Η ΕΡΗΜΙΑ ΗΣΑΝ ΚΑΙ ΕΔΩ ΒΑΘΥΤΑΤΑΙ. ΜΗ ΒΛΕΠΩΝ ΔΕ ΜΗΔ’ ΕΝΑ ΠΟΛΙΤΗΝ, διέταξα τινὰς στρατιώτας νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν πόλιν καὶ διὰ τῆς σπάθης νὰ διώξωσι πρὸς τὴν πλατείαν ὅν τινα ἀπῆντων. ‘Εν τοσούτῳ ἠνεώχθησαν αἱ φυλακαί, οἱ ἐν αὐταῖς συνέρρευσαν πρὸ τοῦ παλατίου καὶ οὕτω στρατιῶται, κάτοικοι τοῦ Μενδρεσέ, περιτρίμματα τινὰ τῆς ἀγορᾶς καὶ ἐλάχιστος ἀριθμὸς πολιτῶν ἀνεβόησαν ζητοῦντες σύνταγμα.»

*

‘Ολα τὰ ἀνωτέρω ἀποτελοῦν ἕνα ἀκόμη θρίαμβον τῆς ἐλευθεροτυπίας πού ἐπικρατεῖ εἰς τὴν δημοκρατίαν. Χάριν ἐκείνης δύναται ὁ οἰσοῦντις Γάτος νὰ παραποιῇ

τὴν ἱστορίαν, ὥστε νὰ τὴν ἐναρμονίσῃ πρὸς τὰς πολιτικὰς του πεποιθήσεις, δίχως νὰ δῖνῃ πούθεν ἄλογιστον διὰ τὴν ἀσέβειάν του πρὸς τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν.

‘Εάν, σήμερον εἰς τὴν ‘Ελλάδα, ὑπῆρχεν ἀληθὲς κράτος δικαίου, θὰ συνελαμβάνετο πάραυτα ὁ κ. «ιστορικός» ἀπὸ τὴν οὐρανὸν, θὰ ἐδέχετο ὠρισμένα ἀναληπτικὰ τινάγματα καὶ ἀφοῦ συνήρχετο, θὰ ἠσθάνετο περίξ τοῦ λαοῦ του στυβαρὰν χεῖρα καὶ θὰ ἠρωτάτο:

Πού εἶδε τὴν ἀνθρωποθάλασσα;

Πού εἶδε νὰ ἀνοίγουν τὰ μπαλκόνια καὶ τὰ φρεσκοκομμένα βασιλικὰ;

Πού καὶ ποῖον λαὸν εἶδε νὰ προχωρῇ;

Πού ἤκουσε τὴν Μασσαλιώτιδα καὶ τὰ κλέφτικα τραγούδια;

Πού εἶδε τὰς ἐπαναστατικὰς προκηρῦξεις;

Πού εἶδε τὰ συνθήματα με... κόκκινη μπογιὰ;

Πού εἶδε τὴν ‘Ελλάδα νὰ σηκώνεται ὀλόρθα;

‘Εξ ὅλης αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ «ιστορικός» κ. Γάτος διαφωνεῖ με τὸν ἡγέτην τοῦ κινήματος τοῦ 1843 Δ. Καλλέργη, καθὼς καὶ με τὸν μέγαν ἱστορικὸν Παπαρρηγόπουλον. ‘Ημεῖς πιστεύομεν ἀκραδάντως εἰς τὴν ὀρθότητα τῶν γνωμῶν τοῦ Παπαρρηγόπουλου καὶ εἰς τὴν ἀκρίβειαν τῆς περιγραφῆς τοῦ Δ. Καλλέργη. Κατὰ τὴν γνώμην μας, συνεπῶς, ὁ κ. Γάτος ἐψεύσθη καὶ ἐφ’ ὅσον νομίζει, ὅτι τὸν ἀδικοῦμεν δὲν ἔχει παρὰ νὰ μᾶς μνησθῇ, διὰ νὰ λάθῃ καὶ δικαστικὴν ἐπιθεταίωσιν τῶν ἱστορικῶν ἀνακριθειῶν του. Πάντως, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς πρέπει νὰ διαφωτισθῇ καὶ νὰ μάθῃ, ὅτι τὸ σύνταγμα ἀπετέλει δι’ αὐτὸν παγίδα καὶ αἰτίαν ἐσωτερικῶν ἐρίδων καὶ συμπλοκῶν, ἐνὼ παραλλήλως ὁ «λαὸς» πού ἐζήτει σύνταγμα, ὅπως παραδέχεται ὁ Καλλέργης, συνεκροτήθη ἀπὸ ἀποφυλακισθέντας καταδίκους καὶ «περιτρίμματα τῆς ἀγορᾶς».

‘Ιδοῦ εἰς ποίους ἐστηρίχθη τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον λίαν ἀναிடῶς ἐορτάζει ὁ δημοκρατικὸς τύπος ὡς... ἐθνικὴν ἐορτήν!!

